

Lord Lister

genaamd **De groote Raffles Onbekende.**

No. 600

De Schoonheidskuur

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
 J.V.K.

19 Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
 20 **DUBEC ROUGE**
 25 **DUBEC ULTRA**
 30 **DUBEC ARGENT**
 40 **DUBEC**

J. VAN KERCKHOE, AMSTERDAM
 Médaille d'Or à l'Exposition de 1889
 et à l'Exposition de 1892
 et à l'Exposition de 1903
 et à l'Exposition de 1906
 et à l'Exposition de 1910
 et à l'Exposition de 1913
 et à l'Exposition de 1920
 et à l'Exposition de 1925
 et à l'Exposition de 1930
 et à l'Exposition de 1935
 et à l'Exposition de 1940
 et à l'Exposition de 1945
 et à l'Exposition de 1950
 et à l'Exposition de 1955
 et à l'Exposition de 1960
 et à l'Exposition de 1965
 et à l'Exposition de 1970
 et à l'Exposition de 1975
 et à l'Exposition de 1980
 et à l'Exposition de 1985
 et à l'Exposition de 1990
 et à l'Exposition de 1995
 et à l'Exposition de 2000
 et à l'Exposition de 2005
 et à l'Exposition de 2010
 et à l'Exposition de 2015
 et à l'Exposition de 2020

NIEUWE SERIE.

DE SCHOONHEIDSKUUR.

Nadruk verboden. -- Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De vorst van Indrabad.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In het groote Hotel Druond op de Boulevard des Capucines te Parijs was het een drukte van belang, daar in dat machtige gebouw een Indische vorst was afgestapt en zijn intrek had genomen in de suite vorstelijke vertrekken, welke in dat hotel altijd gereserveerd blijven voor koningen of andere regeerende vorsten die incognito in de hoofdstad van Frankrijk vertoeven.

De gérant en het personeel van het hotel is wel gewend aan het verblijf van dergelijke hooggeplaatste personen en de drukte, veroorzaakt door de komst van den Indischen vorst moest dan ook minder gezocht worden in diens verblijf als wel in diens aankomst.

Zijne Hoogheid Sir Radja Sorindro was namelijk plotseling in de groote hall van het hotel verschenen en had, onder het afgeven van zijn kaartje, om eenige logeerkamers gevraagd voor hem en zijn begeleider graaf de Caters.

Raffles 600.

De gérant en de oberkellner, die wel onmiddellijk zagen met zeer hooggeplaatste personen te doen te hebben, waren toegesneld en hadden zich, toen zij eenmaal wisten wie zij voor zich hadden, alle mogelijke moeite gegeven, om hun hooge gasten te believen en hadden hun de vorstelijke suite op de eerste étage als verblijf aangewezen.

Onmiddellijk daarna was in het hotel dat geheimzinnige gevlieg en gedraaf begonnen van de tallooze dienaren van den kruier en den picollo af tot den zaal- en oberkellner toe.

Allen liepen met geruischloozen en snellen stap door de corridors en zalen en allen haastten zich even zwiiggend en gewillig naar buffetten en keukens, om de minste der wenschen van de hooge gasten onmiddellijk te vervullen.

Maar niet alleen in het hotel had de komst van de hooge gasten drukte veroorzaakt. Ook daar buiten.

Als een loopend vuurtje had zich de tijd van de eenvoudige aankomst der hooge personages te Parijs verspreid en had heel wat gemoederen in beweging gebracht.

Voor al verschillende winkeliers en handelaren in allerlei luxe-artikelen en levensbehoefigheden peinsden er over hoe zij de komst van dezen Indischen nabob tot hun voordeel zouden kunnen aanwenden. De meesten zagen zich reeds tot hofleverancier verheven en hoopten met het wapen van den Indischen vorst en de zich daaronder bevindende cartouche: „Hofleverancier van den vorst van Indrabad“, nog betere zaken onder de aristocratische bevolking van Frankrijk en andere Europeesche landen te kunnen doen.

Inmiddels zat het voorwerp, het middelpunt van al deze gedachten en gepeinzen op zijn gemak in de statievertrekken van Hotel Druond en liet zich al de gediensigheid van het personeel met een gemoedelijk lachje aanleunen.

Sir Radja William Sorindro was een lange, slanke gestalte en zou, wanneer zijn gebronsde huid niet onmiddellijk hem als een exotisch personage had aangewezen, gemakkelijk voor een Europeaan hebben kunnen doorgaan.

Zijn haar was zwart, zijn tanden parelwit, terwijl zijn oogen van dat eigenaardige mysterieuse grijs waren, dat aan de oogen iets zacht-aardigs, maar tevens doordringends verleent.

De vorst was evenals zijn begeleider gegleed in Europeesche kleeding, behalve de witte hoofddoek, die hij als een tulband om de slapen gewikkeld had en die met een groot diamanten sieraad in den vorm van een halve maan was getooid.

Sir William Sorindro liep op het oogenblik in een der groote zalen van zijn suite heen en weer en had daarbij de handen in de broekzakken gestoken.

Dit was een gewoonte van den vorst naar het scheen, want zijn begeleider keek hem bestraffend aan en zei:

„Dat moet je maar doen, Edward, als je wilt hebben, dat men spoedig ontdekt wie men voor zich heeft. Als je dat nog een paar keer doet weet iedereen, dat je niet een Indisch vorst, maar een Europeaan bent en dan durf ik er alles om verwedden, dat het daarna ook niet lang meer duurt of men weet, dat niet Sir William Sorindro, radjah van Indrabad hier zijn intrek heeft genomen, maar Lord Edward Lister, anders gezegd John Raffles, die voor de zooveelste maal de gôe-gemeente weer eens een zak zand in de oogen strooit.“

De vorst begon te lachen, maar haalde toch zijn handen uit zijn broekzakken.

„Je hebt gelijk, Charly,“ zei hij, „ofschoon ik wel geloof, dat je de zaken een beetje te donker inziet. Ze zullen me zoo gauw niet herkennen, zelfs al zou je het van de daken verkondigen. Men zal het niet willen geloovent, als ik maar volhoud dat ik de vorst van Indrabad ben.“

Graaf de Caters, anders gezegd Charles Brand, de secretaris van Lord Lister, die met zijn vriend en meester weer eens op avontuur uit was, haalde de schouders op, alsof hij daarmede te kennen wilde geven, dat hij het niet met Raffles eens was, doch inzag dat het vergeefs strijden zou zijn tegen zijn meening in, en nam de bovenste krant van het stapeltje Fransche bladen, dat op het rooktafeltje voor hem lag en schudde het dagblad open.

Ook stak hij een sigaret op en was weldra, al rookende, in zijn lectuur verdiept.

Eensklaps liet hij de krant met een uitroep van verwondering zakken en keek naar zijn vriend om, die in een leunstoel naar buiten staarde en blijkbaar in gedachte was verdiept.

„Mag ik even storen, Edward?“ vroeg hij.

Raffles keek Brand aan en zei:

„Wel zeker, Charly, wat is er?“

De jonge man stond op, wees met den vinger naar een afbeelding, die in de courant stond en zei:

„Men heeft ons gisteren op onze wandeling weer eens gekiekt. Kijk eens — hier staat het duidelijk voor ieder, die nog niet weet, hoe de beide heeren met hoogen hoed en rok er uitzien. Lees maar:“

De Indische nabob — zijn Hoogheid Radja Sorindro en zijn begeleider, graaf De Caters — goed getroffen, niet waar?“

Raffles nam de courant, liet zich weer in zijn stoel vallen en keek vol belangstelling naar de illustraties, welke het blad bevatte.

„Dat komt uit, Charly,“ zei hij, „Dat moeten wij, of liever gezegd, de Indische nabob Sorindro en zijn begeleider voorstellen.“

„Het is eigenlijk een dwaas idee van je, Edward,“ hernam Brand. „Bedenk eens, wat er zou gebeuren als deze portretten in handen kwamen van hoofd-inspecteur van politie Baxter.“

Lord Edward Lister, de beroemde Groot Onbekende, geeuwde, nam zijn gouden sigarettenkoker en haalde er een sigaret uit.

Nadat hij die had opgestoken, keek hij een oogenblik peinzend de rookwolken, die hij naar het plafond blies, na en zei:

„Beste Charly, ik zal hoofd-inspecteur Bax-

ter, als wij weer uit Londen vertrokken zijn, mijn portret als Indisch vorst schenken met mijn handteekening er onder, vergezeld van de olifantsorde die ik hem heb toegedacht.

„Ik geef je er mijn woord op, dat inspecteur Baxter niet de minste overeenkomst zal ontdekken tusschen mijn persoon en dien van den Indischen vorst.

Maak je daarover maar niet ongerust en wees zoo goed even als secretaris te fungeren.

Ik moet heden nog een brief aan den hofmaarschalk van koning George afzenden, opdat wij bij de aanstaande hoffeesten in Londen tegenwoordig kunnen zijn.

„Als ik eraan denk, dat wij beiden binnen eenige dagen ons te Londen, aan het hof van den koning zullen bevinden, midden in den leeuwenkuil, dan breekt het angstzweet mij uit,” zei Brand, terwijl hij opstond en achter een tafeltje, waarop een schrijfmachine stond, ging zitten.

„Je hebt nu nog tijd, Edward, om dit plan op te geven,” voegde hij aan zijn woorden toe.

„Daaraan denk ik niet eens,” antwoordde Raffles. „Zoolang als mijn geslacht — de familie der Listers — in Engeland woont, heeft steeds de oudste spruit der familie, als vertegenwoordiger van ons huis, de hoffeesten van den Koning van Engeland bijgewoond.

„Ik ben thans de eenige, die dit kan doen, want ik ben de laatste en eenige spruit van het geslacht Lister. Je zult mij wel willen toegeven, dat ik de feestelijkheden slechts vermomd kan bijwonen. Nevenbedoelingen heb ik niet — behalve dat ik hoofd-inspecteur Baxter eens flink aan de kaak wil stellen.

„Ik heb reeds een plan gemaakt om Baxter — de grootste vlegel, die er in Engeland bestaat, als nar voor te stellen.

„Er moet een nar bij zijn, Charly. — Alle Koningen van Engeland hielden er een nar op na, slechts in den modernen tijd heeft men daarvan afgezien, omdat alle menschen zich te verstandig achten, om, zelfs tegen de hooge salarissen, die een Koning geeft, officieel voor gek te spelen.

„Maar dit ambt, al is het ook zonder zijn wil, zal inspecteur Baxter vervullen!”

Brand begon te lachen.

„Die arme Baxter,” zei hij. „Als hij eens wist welk plan je nu weer met hem hebt. Het zal zeker niets goeds zijn. Mag ik weten, wat je wilt doen?”

„Neen, Charly, je moet dat niet te vroeg weten,” zei Raffles. „Ik sta je er borg voor, dat zoowel jij als de Koning van Engeland,

het geheele hof en gansch Londen het zullen uitschateren van lachen. Ik — John Raffles, de laatste lord Lister — wil mijn best doen om ter gelegenheid der hoffeesten het volk eens te amuseeren.”

„Dat zal dan een buitengewone grap worden,” meende Brand.

Raffles knikte hem lachend toe, stak de handen weer in zijn broekzakken, een gewoonte, welke hij blijkbaar niet kon afleeren, en begon in het groote vertrek op en neer te loopen.

Hoewel zijn gestalte slank en elastisch was, zoodat hij als Indisch vorst waarlijk geen slecht figuur maakte, had het er nu toch veel van, nu hij met de handen diep in de broekzakken en met lange passen in de kamer op en neer beende alsof de witzijden hoofddek met het diamanten sieraad geen hoofddekkel, zooals de Indische Mohammedanen dragen, was, doch een kompres van witte lappen om het hoofd van een koortslijder met een schitterende veiligheidsspeld vast gemaakt.

Een dergelijke aanmerking maakte Brand dan ook, maar Raffles stoorde zich hieraan weinig en zette zijn wandeling voort, terwijl hij den brief dien hij wilde verzenden, begon te dicteeren.

In dezen brief deelde hij den hofmaarschalk van koning George mede, dat hij zich op een plezierreis te Parijs bevond en vandaar uit naar Londen wilde komen om als vasal van den Koning van Engeland, dezen, ter gelegenheid der festiviteiten, welke het huwelijk van diens tweeden zoon, den hertog van York, zouden vergezellen, zijn onderdanigheid en vriendschap te komen betuigen.

Eveneens deelde hij den dag van zijn aankomst mede, welken hij bepaalde over veertien dagen na den datum van den brief.

Bij den grooten afstand van het Indische vorstendom, voor welks vorst John Raffles zich te Parijs had uitgegeven, behoefde hij geen vrees te hebben, dat alles ontdekt zou worden.

Nadat hij den brief verzegeld had, waarbij hij zich bediende van een cachet, dat hij in Indië van den vorst van Indrabad ten geschenke had gekregen, schelde hij een kellner en gaf dezen den brief ter bezorging.

De kellner meldde hem, dat in de wachtkamer zich een groot aantal Parijsche juweliers, handelaren in auto's, kleermakers en andere leveranciers bevonden, die verzochten, zijne Hoogheid te mogen spreken.

Raffles had zijn rol, sedert hij te Parijs gekomen was, meesterlijk gespeeld.

Hij was, zooals gezegd, eerst incognito in het hotel gekomen en had daar de zoogenaamde vorstelijke vertrekken voor een week gehuurd.

Ook de koffers en verdere bagage waren dezelfde, die hij bij zijn terugkomst uit Indië had meegebracht.

Op alle koffers konden de nieuwsgierige hotelbedienden duidelijk de dienst-etiketten uit Bombay via Brindisi lezen.

Daarnaar te oordeelen moest ieder wel tot het besluit komen, dat de eigenaar direct uit Indië naar Europa was gekomen.

Raffles had ook kostbare Indische kleeren, wapens en sieraden meegenomen, die thans wanordelijk door de vertrekken verspreid lagen.

Hieronder waren voorwerpen van onschatbare waarde.

Het was dus geen wonder, dat reeds na eenige uren de hotelbedienden het over den voornamen vreemdeling geheel eens waren en dat binnen vier en twintig uur de eigenaar van het hotel den verslaggevers der couranten had medegedeeld dat Brand hem in vertrouwen verteld had, dat de bewoner der vorstelijke vertrekken in het hotel Druond, niemand minder was dan de Indische nabob — de vorst van Indrabad — of gelijk hij door zijn onderdanen genoemd werd:

Radja William Sorindro.

Het zou Raffles gemakkelijk gevallen zijn om van de leveranciers, die het hem lastig maakten, voor millioenen op crediet geleverd te krijgen.

Maar hij had volstrekt het plan niet om een der handelaren voor een cent te benadeelen.

Iedere leverancier kreeg het bescheid, dat Zijn Hoogheid geen inkoopten wilde doen, vóórdat hij uit Londen teruggekeerd was.

Maar met dit bescheid schenen de Parijsche kooplieden niet tevreden te zijn.

Een van hen in het bijzonder, de eigenaar van een automobielfabriek, wilde volstrekt aan Zijn Indische Hoogheid een auto verkopen.

Het was er hem vooral om te doen, den Indischen vorst als een reclamemiddel te gebruiken.

Toen Raffles hem echter dit genoeg niet wilde doen, nam de autofabrikant den graaf de Caters in den arm, en toen Brand hem eveneens afwees, beloofde hij hem 5000 francs ten bate eener liefdadige instelling.

Zijn bedoeling was echter, dat Charly Brand die 5000 francs voor zich zou behouden, als Raffles een auto van hem ten geschenke wilde

aannemen, onder voorwaarde, dat hij dan als hofleverancier van den vorst van Indrabad zou worden benoemd.

Toen Brand dit aan zijn vriend mededeelde, lachte deze en zei:

„Het is goed — als de man volstrekt een auto kwijt wil, laat hij die dan naar het hotel sturen.”

Reeds den volgenden dag werd een prachtige auto van zestig paardekracht op de binnenplaats van het hotel gebracht, en des avonds verscheen in alle couranten het bericht, dat Zijn Hoogheid de vorst van Indrabad een auto gekocht had van de firma Ferdier, en dat deze firma tot hofleverancier van den vorst benoemd was.

Het gevolg daarvan was, dat een gansch leger van Parijsche leveranciers bij den Indischen vorst, alias John Raffles, wenschte te worden toegelaten.

De autofabrikant had zijn bekenden alles medegedeeld, en daar de meesten van hen het er op toelieden om eveneens het wapen van den buitenlandschen vorst te mogen voeren, kwamen er zich zoovelen aanmelden, dat Brand er geen raad meer mede wist.

Er waren onder anderen een groot juwelier, een Parijsch tailleur, een handelaar in fonografen, een meubelfabrikant, ja zelfs een fabrikant van luchtschepen gekomen.

Al deze lieden gaven den begeleider van den vorst, evenals de autofabrikant gedaan had, een of meer banknoten van duizend francs voor weldadige doeleinden, en namen tevens de vrijheid, het een of andere kostbare voorwerp aan den vorst van Indrabad zelf aan te bieden, als een bewijs hunner hoogachting.

John Raffles moest lachen, toen Brand hem twee dagen voor hun afreis naar een groote schuur bracht, die gevuld was met al de voorwerpen, welke Brand voor Raffles had ontvangen.

Daar bevonden zich een concert-vleugel, een fonograaf, een luchtschip, een auto, ja zelfs een wieg, allerlei speeltuigen, horloges, kleeren, kortom, er was bijna niets, dat niet aanwezig was.

„Zeg eens, Charly,” vroeg Raffles, „hoeveel hofleveranciers heb ik nu hier in Parijs wel?”

Charly Brand haalde zijn zakboekje tevoorschijn en begon te tellen.

Toen hij tot no. 60 gekomen was, zei Raffles:

„Het schijnt wel, dat alle Parijzenaars hofleveranciers van mij geworden zijn.”

„Dat schijnt wel zoo, Edward,” antwoordde zijn vriend fluisterend, zoodat niemand het

hooren kon. Want als hij overluid sprak dan noemde hij Raffles steeds: „Hoogheid”.

„En hoeveel geld heb je ontvangen voor liefdadige doeleinden?” vroeg Raffles.

„Tweemaal honderd dertig duizend francs,” luidde het antwoord.

Raffles schudde het hoofd.

„Men zou bijna niet kunnen gelooven, voor hoeveel waarde men van die menschen krijgen kan!” zei hij. „Ik bemoei mij met niemand te Parijs en toch zijn de lui dwaas genoeg om mij geld en goederen te brengen.”

„Maar wij moeten niet vergeten, dat zij allen hofleveranciers geworden zijn,” meende Brand.

„Dat is zoo,” zei Raffles. „Het is de jacht naar titels en waardigheden! Het is heel goed, dat zij door hun dwaasheid zooveel geld aan mij verliezen.”

Brand begon te lachen en sprak:

„Iederen dag kon men in de couranten lezen, wie door jou tot hofleveranciers benoemd zijn. De Parijzenaars moeten wel denken, dat je hier millioenen uitgeeft.

„Geen enkele van deze lui zal vertellen, dat hij je zulke groote geschenken gegeven heeft, maar ieder van hen denkt, dat hij de eenige is, die op deze wijze hofleverancier is geworden.”

„Weet je wel, Charly,” zei Raffles, „dat je een groote wilskracht ten toon hebt gespreid? De truc, die je hier te Parijs gebruikt hebt, is een waar meesterstuk.

Charly, ik ben tevreden over je! Ik geloof, dat de leerling den leermeester naar de kroon gaat steken.”

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De wensch van den Koning.

Bim — bam — bim — bam — hoorde men big Ben, de klok van het beroemde parlaments gebouw te Londen, officieel genaamd Westminster, vier uur slaan.

Iederen klokslag had secretaris Marholm, die reeds vijf jaar in het bureau van den „geweldige” anders gezegd: Hoofd-inspecteur Phileas Baxter, hoofd der detective-afdeeling, werkzaam was, geteld.

Bij den laatsten slag wierp hij een wanhopigen blik op den stapel papieren, die voor hem op het schrijfbureau lag en welke nog behandeld moesten worden; hij bromde in zich zelf:

„De drommel mag weten, hoe snel de tijd vervliegt. Van hedenmorgen af werk ik nu

reeds aan één stuk door, 't is om er wanhopig van te worden! Alles wat door de luiheid van mijn chef is blijven liggen, moet worden bijgewerkt, en nog steeds schijnen de onafgehandelde stukken niet minder te worden.

Als ik naar mijn gemoed te werk ging, zou ik dien kerel gaarne een slag in zijn gezicht willen geven, om zijn wangen, die in den laatsten tijd door zijn bovenmatig drinken reeds aardig aan het verkleuren zijn, nog wat rooder te maken. Daarbij is hij geweldig lui!”

Terwijl Marholm zoo te pruttelen zat, werd er een deur op de gang geopend en zeker zou de politie-secretaris nog wat doorgestaan zijn met allerlei lieflijkheden aan het adres van zijn chef, inspecteur Baxter, te verkondigen,

als deze niet juist door de geopende deur binnengekomen was.

Voor korten tijd had Baxter, om niet voortdurend onder de controle van zijn secretaris, inspecteur Marholm te staan, naast zijn bureau een tweede vertrek laten inrichten, dat door een deur verbonden was met zijn bureau, het kantoor van den hoofd-inspecteur.

Voor Marholm was dat een soort van muizenval.

Het kwam hem voor, alsof hij een in de val zittende rat was, want ieder oogenblik kon hij door den hoofd-inspecteur verrast worden, zonder er vooraf iets van te bemerken.

Hoofd-inspecteur Baxter wist dat en had daar plezier in.

Ieder oogenblik stak hij zijn hoofd door de geopende deur, keek naar binnen en vroeg:

„Ben je nog niet gereed met je werk, Marholm?”

„Tot uw dienst, neen, mijnheer de hoofd-inspecteur!”

Sedert inspecteur Baxter een buitenlandse reis had gemaakt en daar discipline had gezien, had hij het noodig geacht, dat zijn ondergeschikte beambten tegenover hun chef even onderdanig zouden zijn, als dit in het buitenland het geval is.

Maar alles, wat inspecteur Baxter gedaan kon krijgen was, dat de agenten nu altijd, als zij door iemand, die boven hen stond werden toegesproken, rechttop gingen staan, buik ingetrokken, pink op den naad van den broek — en verder niets mochten antwoorden dan: „Present — tot uw dienst!”

De Londensche couranten hadden zich hierover reeds vrolijk gemaakt.

Zij hadden Baxter aan de kaak gesteld en hij had er menig onaangenaam woord over moeten hooren.

Maar Baxter was trotsch op zijn nieuwe dienstregeling en dacht er niet aan, die weder af te schaffen.

Hij had de agenten in alle gedeelten van Londen dagen lang laten drillen, totdat zij eindelijk discipline geleerd hadden.

Baxter was op dit succes trotscher dan wanneer hij een ridderorde had gekregen.

Toen hij bij zijn secretaris kwam, wierp hij een ontevreden blik op de massa onafgedane stukken en zei:

„Je moest liever wat minder rooken, Marholm. Het is geen wonder, dat je niet klaar komt, als je in plaats van te werken den kostbaren tijd er mede doorbrengt om die gemeene tabak te rooken.

Ik ben tot mijn spijt niet in het bezit van

een verordening, die het rooken gedurende den dienstdag verbiedt.”

De „vloot”, zooals secretaris Marholm door zijn collega's en de misdadigers te Londen genoemd werd, keek den hoofd-inspecteur onstemd aan, tastte met zijn rechterhand in zijn zak, haalde een tabaksdoos te voorschijn, nam de voor hem liggende pijp en zei:

„Ik ben u zeer dankbaar, mijnheer de inspecteur. U herinnert mij eraan, dat ik nog geen pijp gerookt heb.

„Het wordt waarlijk tijd, om mijn door het werk verslachte zenuwen, door het genot van een pijp tabak weer een weinig op streek te brengen.”

Inspecteur Baxter keek hem woedend aan en zei:

„Je zult zeker nog eens, evenals koning Edward, aan nicotine-vergiftiging sterven.”

De „vloot” stopte zijn pijp, streek een lucifer aan en begon te rooken.

Nadat hij een paar trekken gedaan had, zei hij:

„Ik hield veel van koning Edward. Door aan nicotine-vergiftiging te sterven, heeft hij de wereld getoond dat hij een gentleman was.

„Nicotine behoort niet tot de dingen, die men verachten moet. Maar — het is altijd nog beter en voornameer, mijnheer de inspecteur, door nicotine-vergiftiging te sterven, dan door alcohol-vergiftiging en delirium.

„Menschen, die aan den drank verslaafd zijn, hebben gewoonlijk een verschrikkelijk einde. Behalve dat een dronkaard reeds gedurende zijn leven een bron van allerlei kwaad voor zijn omgeving is, wordt hij gewoonlijk ook nog na zijn dood aan verschrikkelijke dingen blootgesteld, omdat hij, daar zijn lichaam met alcohol doortrokken is, niet door de wormen verteerd wordt, want zijn lijk, dat in spiritus ligt, is niet tot ontbinding overgegaan.”

Inspecteur Baxter keek als een razende stier, wien een roode doek voor de oogen wordt gehouden.

Hij kwam juist uit een café, waar hij zich door eenige vrienden had laten tracteeren en was wat men noemt niet heelemaal nuchter meer.

Hij begreep niet wat Marholm met die dwaze woorden bedoelde en wist niet, of deze in ernst sprak of bezig was, wat maar al te vaak gebeurde, hem eens stevig voor den gek te houden.

Het gelaat van Marholm echter stond strak en Baxter zag met zijn waterige oogen niet, dat zijn secretaris de grootste moeite had om

door op zijn onderlip te bijten, zijn lachen in te houden.

Hij ging daarom naar den lessenaar van de vlootoe en zei:

„Ik hoop toch niet, Marholm, dat je mij bedoelt, omdat ik nu en dan eens een glaasje cognac drink?”

De „vloot” bleef kalmpjes rooken en zei:

„Maar mijnheer de inspecteur! Ik heb nog nooit bemerkt, dat u nu en dan een cognacje drinkt.”

Hij dacht daarbij: „Hij drinkt altijd een heele flesch leeg. Eén cognacje is hem de moeite niet waard.”

Baxter was door de woorden van de „vloot” weer kalm geworden.

Zijn woede was verdwenen en terwijl hij verder naar het midden van het vertrek ging, zei hij:

„Je hebt anders volkomen gelijk, waarde Marholm. Menschen, die drinken, zijn waarlijk een ongeluk voor hun omgeving.”

„Dat zijn ze,” antwoordde de „vloot”.

„Hebben wij nog veel te doen?” vroeg Baxter nu.

Met het woordje *wij* bedoelde hij hen beiden, terwijl het werken inderdaad alleen aan de „vloot” werd overgelaten.

Want behalve, dat hij de stukken ondertekende, verrichtte inspecteur Baxter hoegenaamd niets.

De „vloot” antwoordde op denzelfden toon:

„Wij hebben nog zeer veel te doen. Wij moeten langer werken dan gewoonlijk. Wij komen zeker hedenavond vóór tien uur niet klaar. Wij moesten den ganschen nacht maar doorwerken. Wij hebben een moeilijke betrekking!”

Inspecteur Baxter knikte en zei:

„Ja, Marholm. *Wij* hebben het inderdaad moeilijk. *Wij* weten inderdaad niet hoe *wij* met het werk gereed zullen komen. *Wij* moesten een veel grooter personeel hebben. *Wij* hebben de moeilijkste betrekking in geheel Londen!”

Bij deze woorden knikten zijn knieën telkenmale, zoodat de „vloot” dacht:

„Je bent weer behoorlijk boven je thee-water”.

„Ik ga nu heen”, zeide de „geweldige” van Scotland Yard en klopte Marholm vertrouwelijkelijk op den schouder.

„Ik vertrouw er op, Marholm, dat je alles af zult maken. Geheel Londen verwacht van ons — dat wil zeggen van mij — dat ik steeds als een overwinnend veldheer uit den strijd

tegen de misdaad kom. Ach, ach, wat beleven wij booze tijden!

Pas is onze prinses Mary in het huwelijk getreden, bij wier feest wij de handen vol werk hadden, of er komt reeds weer een hoop nieuw werk ter gelegenheid van de huwelijksfeesten van Zijne Koninklijke Hoogheid, den hertog van York.

„Morgen ontvangen wij de lijsten van al de voornamen personen, die bij deze festiviteiten aanwezig zullen zijn.

„Het zal wel weer blijken, dat wij te weinig manschappen hebben om bij al die hooge persoonlijkheden den veiligheidsdienst naar behoren waar te nemen”.

„Maar mijnheer de inspecteur,” viel Marholm hem in de rede, „de hofmaarschalk zou reeds hedenavond de lijst der vreemde vorsten zenden. Wil u misschien nog even wachten? Dan kunnen we dat meteen even in orde maken!”

„Nee, nee, Marholm — ik kan nauwelijks meer op mijn beenen staan,” antwoordde Baxter met een zucht.

„Ik ben zoo vermoeid, dat ik rust noodig heb. Het zal morgen nog vroeg genoeg zijn”.

Met zijn door de alcohol verglaasde oogen keek hij Marholm nog eens lodderig aan, en verdween uit het vertrek.

Hij hoorde den wensch van Marholm niet meer, die bromde:

„Ik wou, dat je als belooning voor je luiheid en drankzucht in een jaar geen druppel drank over je lippen kreeg! Wacht maar — ik hoop je nog eens een poets te bakken, waaraan je genoeg zult hebben”.

Eenige minuten nadat de hoofd-inspecteur het hoofdbureau had verlaten, kwam een lakei van den hofmaarschalk met een portefeuille onder den arm, liet zich aan Marholm, die thans den hoofd-inspecteur verving, voorstellen en overhandigde hem de lijst van de vorsten en andere hooggeplaatste personen, die de eerstvolgende dagen, ter bijwoning van de huwelijksfeesten van den hertog van York, te Londen zouden aankomen.

De „vloot” wierp een vluchtigen blik op de lange lijst en zei:

„Dat zal ons weer aardig wat werk geven.”

„Dat geef ik gaarne toe”, zei de beampte. „Maar dienst is dienst”.

Na deze woorden verdween hij en de „vloot” was weer alleen.

Vóórdat hij de lijst verder inkeek, stopte Marholm opnieuw een pijp en ging daarna met de beenen over elkander geslagen, in een gemakkelijken stoel zitten.

„Nu behoef ik niet bang te zijn, dat inspecteur Baxter mij verrast”, dacht hij. „Die zuip-lap is naar huis!”

Na een poos nam de „vloot” de lijst weer op en begon te lezen.

Met een potlood schreef hij op, hoeveel agenten en detectives hij bij de aankomst en ter begeleiding der vorstelijke personen noodig had en noteerde tevens de namen van degenen, die hij bestemd had voor den persoonlijke veiligheidsdienst der vorsten.

Plotseling hield hij op. Hij zag den naam van den Indischen Sir William Sorindro, den vorst van Indrabad — den machtigsten heerscher en onderdaan van den koning van Engeland.

Hij las: „Zijne Hoogheid Sir William Sorindro, Radja van Indrabad, komt met klein gevolg, den graaf De Caters, des avonds om 7 uur 25 minuten, via Parijs aan het Victoria-station.”

Er kwam een glimlach op zijn gelaat.

Het mystieke in Indische vorsten trok hem aan en hij nam zich voor de zaken zoo te schikken, dat hij persoonlijk voor den dienst en de bewaking van dezen Indischen vorst zou te zorgen hebben. Hij wist wel, dat Baxter dat ook zou willen, doch hij hoopte, dat hij hem om den tuin zou kunnen leiden.

Hij maakte een aantekening achter den

naam van Sir William opdat hij daar aan zou denken en hervatte zijn lectuur.

Even daarna begon hij wederom te lachen.

„Het is de uitdrukkelijke wensch van den koning, dat bij deze gelegenheid de meest flinke en knappe agenten in functie zullen zijn”.

„Dat is mooi”, dacht de „vloot”, „oud-Engeland wil toonen, dat wij het eerste en flinkste volk der wereld zijn.

„Maar dat betwijfel ik sterk. Als ik mijn landgenooten aanzie, dan zijn ze alles behalve flink en knap.

„De een drinkt te veel en de anderen maken pret!

„Wel, wij zullen zien!”

Na deze woorden stond hij op, trok zijn overjas aan en verliet het bureau, want hij dacht er in de verste verte niet aan om tot middernacht te blijven doorwerken.

Onder het naar huis gaan kon hij de gedachte niet van zich afzetten, dat er achter dezen Indiër, den Radja Sorindro, de een of andere persoon school, die hem en het hoofdbureau met eerbewijzen zou overladen.

Hij had eens moeten weten, dat diezelfde Indiër bezig was een plan te ontwerpen, dat het tegenovergestelde ten doel had! Hij zou voorzeker zoo rustig niet hebben geslapen, als hij dien nacht deed.

DERDE HOOFDSTUK.

De puist op den neus.

Den volgenden ochtend, toen de chef van Scotland Yard in het bureau kwam, werd hij door de „vloot”, die daarbij een vroolijk gezicht zette, begroet.

Zoodra de hoofd-inspecteur den grijnslach op het gelaat van zijn secretaris ontdekte, werd hij driftig. Hij was met zijn verkeerde been uit bed gestapt en kon weinig velen.

„Word je door een vloot gestoken?” waren de eerste woorden, die Baxter, in plaats van een morgengroet, uitsprak.

„Wat bedoelt u daarmee, mijnheer de inspecteur?” vroeg de „vloot”, en zocht naar zijn

pijp; „zou ik die dan van u overgeërfd hebben?”

Baxter kruiste zijn armen over de borst, keek de „vloot”, die zijn pijp gevonden had, woedend aan en riep:

„Met dergelijk ongedierte houd ik mij niet op!”

„Goed”, zei de „vloot”; „maar nu begrijp ik nog niet, hoe u er bij komt om mij te vragen, of een vloot mij steekt”.

„Omdat jij je gezicht zoo vertrekt”, luidde het antwoord.

De „vloo“ keek in den ouden spiegel, die dicht bij hem aan den muur hing en zei:

„Daarvan bemerk ik niets, mijnheer de inspecteur“.

„Dat geloof ik gaarne“, antwoordde Baxter. „Jij bemerkt nooit iets. Het zou wel een wonder zijn, als jij eens iets opmerkte“.

„Zoo?“ antwoordde de „vloo“ — „niettemin heb ik zoeven iets opgemerkt en wel bij u, mijnheer de inspecteur“.

„Heb je iets aan mij bemerkt? — Wil je misschien weer een flauwe grap met mij uithalen? — Ik zeg je, Marholm, dat mijn geduld ten einde loopt — bij de eerstvolgende gelegenheid, als je je weer een grap veroorlooft, dan... dan... zeg eens Marholm, wat heb je aan mij opgemerkt?“

„Dat kunt u zelf wel in den spiegel zien, mijnheer de inspecteur,“ antwoordde de vloo.

„O zoo —“, zei Baxter, ging voor den spiegel staan en keek er in — „je bedoelt de puist, die ik op mijn neus heb?“ vroeg hij ten slotte.

„Jawel, mijnheer de inspecteur,“ zei Marholm. „Het is een bijzonder mooie puist. Ik heb nog zelden zulk een mooie puist op den neus van iemand gezien; u bent er werkelijk mooier door.“

„Iemand, die een beetje oog voor schoonheid heeft, zal dat dadelijk moeten toegeven. Die puist zit prachtig in het midden van uw neus, hij is rond, stevig en toch mollig en is daarbij van een wonderbare mooie kleur. Of eigenlijk gezegd heeft hij allerlei mooie kleuren. Rood is overheerschend, maar de punt heeft een sterke neiging naar het geel, terwijl de randen van een wonderbaar mooi paarsblauw zijn. Werkelijk heel mooi“, zei de vloo, terwijl hij een paar pas achteruit ging en met één oog dichtgeknepen naar zijn chef keek, alsof hij een zeldzaam schilderij bewonderde.

„Het is een geluk, dat die puist juist op uw neus zit,“ ging hij voort, „want u kent het spreekwoord ook wel, niet waar? Wie zijn neus schendt... ik wil zeggen, wie zijn neus versiert, versiert zijn aangezicht!“

Inspecteur Baxter wist niet of dit spotterij, of de eerlijke meening van de „vloo“ was.

„Heb je soms een studie gemaakt van mijn puist?“ vroeg hij.

„Nee — het tegenovergestelde is waar. Ik zie die heden voor het eerst,“ beweerde Marholm.

Inspecteur Baxter stond op en zei:

„Daar heb je reeds de bevestiging van mijn bewering. Jij merkt niets op; want deze puist heb ik minstens reeds twintig jaar op mijn neus.“

De „vloo“ wierp een onderzoekenden blik op de puist, die op den punt van Baxter's neus zat en zoo groot was als een boon.

Hij antwoordde:

„Sedert twintig jaar — nu ja, daar ziet ze ook wel naar uit. Als zij nog twintig jaar zoo doorgroeit, dan wordt zij grooter dan uw neus.“

„Dat is onmogelijk,“ zei Baxter. „De puist was altijd zoo groot als nu. Ik heb er bij een specialist naar geïnformeerd en van hem vernomen, dat de knapste en geleerdste mannen, de grootste genieën, veelal puisten op hun neus hebben gehad.“

Bijvoorbeeld de geniale componist Liszt en Napoleon.“

„De puist van Liszt was mij bekend, maar dat Napoleon er ook een gehad heeft, hoor ik heden voor de eerste maal,“ merkte Marholm op.

„Omdat jij niets weet, is dat geen wonder,“ zei Baxter weer. „Op de gewone school, die jij bezocht hebt, wordt dat niet onderwezen.“

„Met uw verlof, mijnheer de inspecteur; ik meende tot dusverre steeds, dat u, evenals ik, slechts een gewone school hebt bezocht.“

„Je vergist je en toont nu weer, dat je niets weet. Ik heb natuurlijk in mijn jeugd dezelfde school als jij bezocht, maar daarna ging ik naar Caton en kreeg daar onderricht in Grieksch, Latijn en andere vakken.“

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer de inspecteur, dat wist ik niet. Ik heb u ook nog nooit Latijn of Grieksch hooren spreken.“

„Dat zal ik bij de eerstvolgende gelegenheid eens doen.“

„Dat zou mij zeer aangenaam zijn, mijnheer de inspecteur, want ik ben zeer leergierig. Juist de oude talen — Grieksch en Latijn — algebra — en dergelijke wetenschappen, heb ik altijd verlangd te leeren.“

„Het zou je ondergang zijn als jij, die bijna geen hersens bezit, je met dergelijke wetenschappen gingt bezighouden,“ beweerde Baxter. „Je zoudt bepaald krankzinnig worden. Ik — die vrij wat betere hersens heb dan jij, ben met deze kennis zeer voorzichtig. Anders raak ik in de war.“

„Telkens, als ik mij met jou moet bezig houden, heb ik eenige dagen hoofdpijn. Daarom maak ik van mijn kennis geen gebruik en loop er nooit mee te koop, dat ik Grieksch en Latijn even vloeiend spreek als de professoren in Caton.“

De „vloo“ had onder dit gesprek zijn pijp gestopt en begon te rooken.

Inspecteur Baxter liep ongeduldig door het

vertrek heen en weer, omdat hij de tabak, die Marholm rookte, niet kon uitstaan.

„Hoor eens, Marholm”, zei hij, „je hebt zeker wel in de couranten gelezen, dat het tegenwoordig mode is om theeblaren te rooken.

„Daarmede kun je in het vervolg veel geld sparen. Je neemt eenvoudig afgetrokken thee, droogt ze en rookt ze in plaats van tabak”.

De „vloot” lachte.

„Waarom lach je?” vroeg Baxter verstoord.

„Omdat, wat u daar gezegd hebt, onmogelijk is, mijnheer de inspecteur!” antwoordde Marholm.

„Wat belooft je?”

„Ik bedoel dat uw bewering, om nadat de thee afgetrokken is, die te drogen en dan te rooken, onzin is”.

„Je bent een os, Marholm — het is duidelijk genoeg, dat ik de theebladen bedoel”.

„O, ik dacht, dat u de thee bedoelde en dat ik een Turksche waterpijp moest koopen, om de thee te kunnen rooken”.

„Je bent een stommeling!”

De vloot antwoordde daarop:

„Dat is weer iets nieuws, maar als u dat meent, dan heb ik er niets op tegen. Maar, mijnheer de inspecteur, laat ons nu aan onze zaken beginnen”.

Baxter stak een sigaret op, ging voor zijn schrijfbureau zitten, sloeg de beenen over elkaar en vroeg: „Is er nog wat nieuws?”

„Er is gisteren, kort na uw vertrek, een lijst van den koninklijken hofmaarschalk gekomen, waarop de namen vermeld staan van al de gasten, die ter gelegenheid van de hoffeesten naar Londen komen,” antwoordde Marholm. „Ik heb reeds achter de namen der vorsten geschreven, hoeveel agenten wij voor den veiligheidsdienst noodig hebben; maar er is één zaak, waarin ik niet alleen beslissen kan”.

„Welke zaak is dat?” vroeg Baxter.

De „vloot” kreeg de lijst, keek er in en begon reusachtige rookwolken uit te blazen.

Nadat hij zich in dikke tabakswolken had gehuld, zei hij:

„Zijne Majesteit verlangt, dat wij alleen bijzonder knappe, flinke agenten voor de ontvangst en den veiligheidsdienst van de vorstelijke gasten zullen aanstellen.”

Na deze woorden zweeg de „vloot” en begon opnieuw dikke rookwolken uit te blazen.

„Dat is zeer gemakkelijk, Marholm,” zei Baxter. „Dan zal ik persoonlijk en — en —”

Hij zweeg. Want hij moest er over nadenken, wie hij behalve zijn eigen persoon als een knap man beschouwde.

De „vloot” sprak echter:

„U wilt toch niet zeggen, dat u zelf” . . .

Bom! — de inspecteur sloeg met zijn vuist op het schrijfbureau.

Van schrik sprong de „vloot” van zijn stoel op en keek naar den „geweldige”.

Het gezicht van dezen was vuurrood geworden en beleedigd keek hij naar zijn ondergeschikte.

„Wat is er nu weer?” vroeg de secretaris.

„Wat er nu weer is?” schreeuwde Baxter — „je ziet wel, wat er is! Je hebt mij weer zoodanig beleedigd, dat ik van woede buiten me zelf geraak. De duivel mag je halen met je schandelijke opmerkingen!”

Hoe kom je er bij, het te durven wagen om mij, je chef, den hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard, tegen te spreken?”

„Ik spreek u niet tegen,” zei Marholm onnoozel.

„Ja — dat doe je wel! — Je hebt zoeven beweerd, dat ik geen knap man ben en geen recht heb mij als zoodanig voor te stellen.”

Marholm schudde het hoofd en zei:

„Neen inspecteur, dat is niet waar. Dat maakt u er zelf maar bij. Ik wou alleen maar vragen of u zelf. . . .”

„Ja ja, houd je mond maar,” viel Baxter hem in de rede, „je hoeft het niet nóg eens te zeggen. Die opmerking van jou, vlak nadat ik gezegd had, dat als er knappe lieden vereischt worden, ik zelf zou gaan, heb ik maar al te goed begrepen. Je verbeeldt je toch, hoop ik, niet, dat jij een mooie man bent?” vroeg Baxter, terwijl hij goed hoorbaar en luid zijn neus ophaalde.

„Geen haar op mijn hoofd wat er aan denkt, inspecteur,” zei Marholm trouwhartig. „Ik heb maar al te vaak in den spiegel gekeken en mijn vrouw heeft me maar al te vaak mijn lichaamsgebreken opgenoemd, dan dat ik niet zou weten, dat ik lang geen Adonis ben, maar ik zou toch ook denken, dat u met die puist” . . .

„Ach wat!” viel Baxter zijn secretaris in de rede, „jij weet er niets van.”

„Het is jou schuld niet, dat je dom geboren bent, anders zou je wel weten, dat zulk een puist de schoonheid van een man verhoogt, dat zij hem een voornaam uiterlijk geeft.

„Je hebt er geen begrip van, Marholm, wat mannelijk schoon is!”

„Wij behoeven niet, zooals de dames, ons te onderscheiden door een melkwit, zacht en blank velletje. Onze huid kan ruw en gebronsd zijn, dat staat flink en zoon puistje meer of minder doet daar niets aan af.”

„Waarde heer inspecteur,” hernam Mar-

holm, „ik wil u niet beleedigen. Maar het betreft hier niet alleen uw puist, uw geheele voorkomen is echter niet datgene, wat een Indische vorst schoonheid noemt.

Voor ons, hier te Londen, bent u zeker een mooi man. Maar — voor zulk een Indiër — ach, die schijnt een heel anderen smaak te hebben.

Vraag het aan al de beambten hier, of u inderdaad een knap man bent. Of vraag het aan wie u wilt en eerst daarna kunt u zelf oordeelen.”

Baxter sprong op, liep naar de deur en riep:

„All right — ik zal het je bewijzen en al de agenten voor mij laten komen.”

Hij opende de deur en riep in het andere vertrek, waar verscheidene agenten en detectives zaten:

„Komt eens hier, één voor één!”

Eenige oogenblikken later stond een der Iersche agenten voor Baxter, met den pink op den naad van de broek, den buik ingetrokken, de borst vooruit en den neus in de hoogte.

„Zeg eens, agent”, zei Baxter; „houd je mij voor een knap man?”

De brave Ier begon te lachen en antwoordde:

„U ziet er zeer goed uit, mijnheer de inspecteur. Maar of u knap bent, nou... dat weet ik nog zoo niet.”

Baxter keek hem woedend aan en stuurde hem weg, terwijl de „vloot” begon te lachen.

Een gelijksoortig antwoord gaven hem al de andere agenten en detectives.

Toen de laatste van hen het bureau verlaten had, zei Baxter:

„Marholm, ik heb gezien, dat de smaak van de menschen nog erg ruw en onontwikkeld is. Ze hebben natuurlijk allemaal naar dat onnoozele puistje op mijn neus gekeken en nu vinden ze me leelijk, net als jij. Ik vind het schandelijk voor jullie dat ik dat zeggen moet, maar daar is niets aan te doen. M'n eenige hoop is nu maar, dat de koningen en vorsten, die onderweg naar Engeland zijn en die wij over een paar dagen te beschermen krijgen, er anders over denken, want anders...”

„Wat anders?” vroeg Marholm met een onnoozel gezicht.

„Wel, anders zal ik die dagen geen dienst kunnen doen en ik wil je wel bekennen, dat ik graag als de persoonlijke bewaker van een of ander Indisch vorst, zooals bij voorbeeld Sir William Sorindro was opgetreden. Gewoonlijk geven dergelijke vorsten een ridderorde of een decoratie en die had ik nog wel graag gehad.”

Marholm, die gaarne deze post voor zich

zelf had gehouden, besloot zijn chef een voorstel te doen, dat hem hoop gaf, dat deze in plaats van beter, nóg erger zou worden, zoodat zijn neus, of liever gezegd de puist op zijn neus zóó groot zou worden, dat Baxter zelf zou inzien, dat hij zich met zoo'n sieraad niet op straat zou kunnen vertoonen.

„Ik weet een goed middel voor u”, zei de „vloot” daarom met onverstoorebare kalmte.

„Er zijn hier te Londen verscheidene schoonheidsdoctoren. Ga naar een van hen toe en laat u daar van de puist op uw neus bevrijden.”

„Dat idee is niet slecht”, meende Baxter. „Ik kan het ten minste probeeren. Natuurlijk mag de man niet weten, wie ik ben. Want dan zou hij het zoo spoedig mogelijk aan de Londensche pers vertellen, en deze zou niet in gebreke blijven, schandelijke artikelen over mij te schrijven.”

„Wij moeten behalve u nog eenige lieden hebben? Hoe denkt gij over mij?” vroeg Marholm.

Baxter vertrok spottend zijn mond en keek de „vloot” minachtend aan.

„Hoor eens, Marholm,” zei hij, „je bent zóó leelijk, dat je best als vogelverschrikker zou kunnen dienen, verbeeld je je werkelijk, dat je met mij kunt concurreeren?”

„Nu,” zei Marholm, terwijl hij de schouders optrok, „concurreren is wat veel gezegd, maar ik ben toch recht van lijf en leden en mijn vrouw vindt mij nu weliswaar niet mooi, maar dat hoeft voor een man ook niet, zooals u mij zelf zoeven hebt gezegd, maar zij vindt mij dan toch ook niet leelijk en...”

„Je vrouw heeft volstrekt geen smaak. Dat heeft zij bewezen, toen zij met jou getrouwd is”, viel Baxter hem in de rede.

„Hoor eens, mijnheer de inspecteur,” zei Marholm nu, „ik verzoek u, mijn vrouw er buiten te laten. En wanneer ik haar datgene vertelde, wat u zoeven gezegd hebt, kon u wel eens nader kennis met haar maken en ik geloof, dat dit niet in uw voordeel zou zijn”.

Baxter, die bang was voor een uitbarsting van toorn van Marholm, zoodra hij iets omtrent zijn vrouw zei, opende de op de schrijftafel liggende mappen en deed alsof hij zich daarin verdiepte.

Na een poos keek hij de „vloot” aan, die uitknipsels uit een courant maakte en vroeg:

„Wat knip je daar uit, Marholm?”

„Ik maak een strooptocht”.

„Een strooptocht? Wat bedoel je daarmee?” vroeg Baxter.

„Ik wil de detectives van Scotland Yard

opdragen, om in de eerstvolgende dagen de zoogenaamde masseuses te verdrijven.

„Deze vrouwen zetten de couranten weer vol met haar advertenties en treden op met een brutaliteit, alsof er geen politie meer in Londen bestond.”

Baxter schudde het hoofd.

„Wat heb je dan met de masseuses gehad?” vroeg hij.

„Zeer veel”, antwoordde de „vlooi”. „Deze vrouwen plegen de schandelijkste misdaden. Het ergste is, dat zij er niet tegen opzien, om in onze voornaamste dagbladen advertenties te plaatsen, om haar misdaden daarachter te verbergen.”

„Je spreekt in raadsels, Marholm. Welke misdaden bedoel je eigenlijk?”

„Dat kan ik u zoo niet zeggen, mijnheer de inspecteur; het zij u voorloopig genoeg, dat er in de laatste dagen verklaringen uit de ziekenhuizen gekomen zijn, waar de slachtoffers van deze schepsels — eenvoudige burgervrouwen — gestorven zijn.

„Nu heffen de conservatieve bladen angstkreten aan en verlangen strenge straffen voor de schuldigen — voor de masseuses.

„In dezelfde bladen, waarin zij spreken over deze schanddaden, maken zij melding van de advertenties dezer hyena's. Daar moet een einde aan gemaakt worden.

„Daarom heb ik de advertenties uitgeknipt en wil nu door onze detectives de masseuses laten verdrijven. Bovendien wil ik door ons hoofdbureau een klacht doen opmaken tegen de uitgevers der couranten, die die advertenties opnemen, en hen ter verantwoording voor de rechtbank dagen. Ik denk, dat dit wel zal helpen.”

„Als je het proces-verbaal over deze zaak in orde hebt, moet je het mij maar overhandigen,” zei Baxter. „Ik geloof, dat je gelijk hebt. Men moet maar eens streng tegen ze optreden.

Zeg mij nu eens in ernst, Marholm — was het geen grap van je, toen je beweerde, dat die puist op mijn neus mij zoo leelijk maakte?”

„Volstrekt niet,” beweerde de vlooi in alle oprechtheid. „Een ieder, die u ziet, zal het met mij eens zijn en ik vind, dat die puist sedert van ochtend nog geweldig in grootte is toegenomen. Als het nu nog een klein puistje was, dan zou niemand er iets van zeggen,

maar nu, met zoo'n kokkerd op uw kokkerd... ik wil zeggen op uw neus... neen, dat is geen gezicht!”

„Maar u behoeft mij niet te gelooven, u kunt het aan iedereen vragen en u zult zien, dat iedereen mij gelijk geeft.”

„Maar wie moet ik het dan vragen?” zei Baxter wanhopig. „Die stomme uilskuikens van agenten en detectives hier, die geen opvoeding hebben genoten, om hun oordeel geef ik geen zier en ik kan toch niet op straat gaan staan en de menschen toeroepen: Hoe vinden jullie mijn neus?”

„Neen, dat hoeft ook niet,” beweerde Marholm, „u zoudt bij voorbeeld naar een café of naar een restaurant kunnen gaan en daar zoudt u wellicht wel gelegenheid vinden om het te vragen en dan zult u zien”...

„Ja,” viel Baxter hem in de rede, „dat idee is misschien nog zoo kwaad niet. Dat moest ik maar eens doen.”

De waarheid was, dat hij dat idee van Marholm nu wel niet zoo prachtig vond, maar hij had daardoor een goed excuus om zich uit het bureau te verwijderen en een borrel te drinken, iets waar hij niet buiten kon.

En Marholm had het juist gezegd, om zijn chef weer eens een poosje kwijt te zijn.

Op deze wijze kregen de beide mannen hun zin.

Baxter trok zijn jas aan en vertrok, terwijl Marholm een versche pijp opstak en zich op zijn gemak op den divan neervlijde, om aldus in alle rust de krant te gaan lezen.

Baxter echter had op weg naar huis, waar hij burgerkleeren aan wilde trekken, nog al bekijks naar zijn neus. De voorbijgangers maakten elkaar opmerkzaam op zijn gelaat, stootten elkaar aan en wezen naar zijn neus, waarbij zij zich niet van lachen konden onthouden.

Baxter zag dit maar al te goed en begreep, dat hij heusch niet naar een restaurant behoefde te gaan om de meening van zijn vrienden te vragen. Hij wist nu waarlijk wel genoeg!

Met de geruststellende gedachte en het vaste besluit om den volgenden dag een schoonheidsdokter te raadplegen, ging hij naar huis, naar bed, en sliep hij in.

VIERDE HOOFDSTUK.

Baxter is woedend.

De „vloo” was een dier beambten, die steeds door de verslaggevers der couranten werd opgezocht, om van hen de nieuwste berichten uit het hoofdbureau van politie te ontvangen.

Ook dezen avond, toen Marholm uit het bureau kwam, wachtte voor de deur een journalist van de Londensche *Times* op hem.

Nadat deze Marholm gegroet had, vergezelde hij hem op zijn weg naar huis om eventueel nieuws van hem te hooren.

Alles wat Marholm had mede te deelen was, dat de hofmaarschalk de aankomst der vorstelijke personen had medegedeeld en de journalist noteerde de datums.

Hij wilde zich reeds van de „vloo” verwijderen, toen hij uit oude gewoonte nog eens vroeg:

„Was dat alles, mr. Marholm?”

Marholm dacht eenige oogenblikken na en zei toen:

„Ik heb waarlijk nog iets vergeten. Wij mogen op bevel van Zijne Majesteit dezen keer slechts buitengewon mooi gebouwde en knappe mannen voor den veiligheidsdienst en bij de ontvangst der vorsten dienst laten doen, opdat de vreemdelingen zien, dat wij niet zoo gedegenereerd zijn, als de buitenlandsche pers wel eens heeft medegedeeld.”

De journalist lachte en sprak:

„Hoor eens, inspecteur Marholm — in vertrouwen zeg ik u, — niet alleen de buitenland-sche pers heeft zich over onze politie vroolijk gemaakt, — maar vooral ook wij, hier te Londen.

Ik geloof dat u aan het hoofdbureau geen enkelen agent hebt, die voldoen kan aan de eischen, die de hofmaarschalk stelt. Speciaal uw hoofd-inspecteur Baxter is iemand, die de lachspieren in beweging brengt.”

Bij het noemen van den hoofd-inspecteur van politie moest de „vloo” lachen.

„U hebt gelijk,” zei hij. — „Baxter is inderdaad het tegenovergestelde van een knap man. Ik heb daarover heden reeds een lang gesprek met hem gehad, waarbij hij beweerde, in weerwil van de groote puist, die hij op zijn neus heeft, een zeer knap en welgevormd man te zijn.”

„Heeft hij dan een puist op den neus?” vroeg de journalist.

„En wat een!” lachte de „vloo”. „Die is bijna zoo groot als een tuinboon! Eerste kwaliteit. Rood met een gele punt en blauwe randjes!”

„Prachtig,” zei de journalist. „Dat moet ik noteeren.”

Na deze woorden namen zij afscheid en de „vloo” ging, tevreden over het onderhoud, naar huis.

Hij smaakte de voldoening, dat hij met deze woorden zijn machtigen chef eens weer aan de kaak had gesteld.

Den volgenden ochtend zat Eulalia, de nieuwe huishoudster van den hoofd-inspecteur van politie, in de keuken thee te drinken. Dat was het eenige onderscheid tusschen haar en haar voorgangster, Angelika, waarmede de inspecteur zulke treurige ondervindingen had opgedaan, omdat zij op hem verliefd was.

Angelika was verslaafd aan koffie en dronk dat vocht bij emmers tegelijk, maar Eulalia Quickebought, of zooals de „vloo” haar noemde: Quickebuik, dronk des morgens een liter thee, at daarbij een groot tarwebrood en verscheidene stukken koek.

Zij was vijftig jaar oud, uit Ierland afkomstig en droeg kunstmatig geverfd rood haar, dat zij met valsch haar opvulde.

Buitendien was zij, in tegenstelling met de brave Angelika, die nog maagd was, viermaal getrouwd geweest.

Vier mannen hadden haar niet zoodanig kunnen ergeren, dat de brave Eulalia ten grave gedaald was.

Integendeel, de mannen hadden het tegen haar robuustheid moeten afleggen en waren, waarschijnlijk uit ergernis, dat zij haar niet konden klein krijgen, het hoekje omgegaan, ongetwijfeld maar al te blij, dat zij een zoo onrechtvaardige wereld konden verlaten.

Eulalia daarentegen verheugde zich in een uitnemende gezondheid, die met den dag en naarmate zij meer thee verzwolg nog scheen toe te nemen. Het scheen, dat zij geen plannen had haar geheele verdere leven een weduwe te blijven, maar maakte ernstige plan-

nen om den eersten den besten man, dien zij opnieuw in hare strikken kon verwarren, met geweld naar het altaar te sleepen.

Sedert een half jaar was zij nu een treurende weduwe en had, naar aanleiding van een advertentie van den hoofd-inspecteur van politie, bij hem de betrekking als huishoudster aangenomen.

Bij haar komst had Baxter dadelijk gezegd:

„Ik neem je slechts in mijn dienst onder voorwaarde, dat je je niet moogt verbeelden, oot met mij, die nog vrijgezel ben, te zullen trouwen”.

Daarop had Eulalia den inspecteur aangekeken met een blik als een paardenhandelaar, die op de markt een paard wil koopen. Toen had zij met alle waardigheid gezegd:

„Daaromtrent kunt u gerust zijn, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie; ik houd meer van een ander soort mannen. Ik ben van m'n leven reeds vier maal getrouwd geweest, zoodat ik, naar ik meen, eenig recht van spreken heb, maar zoo eentje zoodat u er bent, zou ik nooit willen hebben, zelfs al was u de laatste man, die op de wereld leefde. Neen hoor, merci, als mijn meester wil ik het met u probeeren, maar als echtgenoot, neen hoor, dan heb ik er betere in mijn kladboekje staan.”

„Hoor eens”, gaf de hoofd-inspecteur die zich gekrenkt gevoelde, ten antwoord, „wat heb je op mij aan te merken? Zie ik er niet in alle opzichten goed uit?”

„Daarover wil ik niet spreken”, antwoordde Eulalia, „maar u schijnt mij tamelijk sterk geleefd te hebben, want anders zou u niet zoo'n puisterig gezicht hebben.

„Al mijn mannen waren deugdzaame menschen, totdat zij in het huwelijk traden. Wij waren anders ook niet gelukkig geworden.”

Baxter was niet gevat genoeg om de zinspeling der brave Eulalia, dat haar mannen tot aan hun huwelijk deugdzaam geweest waren, te begrijpen. Anders had hij haar wel gevraagd, waarom zij dan gedurende het huwelijk niet deugdzaam gebleven waren.

Hiermede was dat gesprek afgelopen en had Eulalia haar dienst aangevangen. Of het haar bij Baxter beviel was niet met zekerheid te zeggen, maar wel is zeker, dat het Baxter niet geheel en al naar den zin was.

Baxter had haar gezegd, evenals hij dat indertijd aan Angelika had verteld, dat zij hem 's morgens om zeven uur moest wekken. Hij had daarbij een flauwe hoop gehad, dat zij evenals zijn voorgaande huishoudster op dat punt een beetje nalatig zou blijken, maar dat was niet het geval.

Eulalia bezat, volgens de meening van Baxter, de brutaliteit, hem precies op de minuut te wekken.

Geen schelden of vloeken hielp iets. Eulalia had volstrekt geen medelijden met den hoofd-inspecteur, die door zijn nachtbraken 's morgens steeds nog slaperig was, maar zei:

„Mijn tweede man was spoorweg-beambte. Van hem weet ik nog, dat ieder ambtenaar precies op tijd in dienst moet zijn. Buiten dienst zijn zij gewoonlijk altijd suf. De hoofdzaak is op tijd aanwezig te zijn, want de dienst wordt hun door den koning betaald.”

Baxter smeekte soms om hem nog een oogenblik te laten liggen, en had zelfs op zekeren keer de deur van zijn slaapkamer afgesloten, opdat Eulalia hem niet uit het bed kon trekken.

Eulalia, die dien ochtend tevergeefs getracht had, de deur te openen, dacht eenige oogenblikken na en begon toen hartelijk te lachen. Zij wist er wel wat op.

Zij ging naar de telefoon en schelde de brandweer op.

Vijf minuten later kwam een wagen van de brandweer en een der manschappen vroeg aan Eulalia, waar de brand was uitgebroken.

Zij wees naar de gesloten deur van het slaapvertrek en zei:

„Ik heb gaslucht geroken en vrees, dat mijn meester, den hoofd-inspecteur een ongeluk overkomen is.

Hij antwoordt niet op mijn geklop en daarom heb ik u opgescheld”.

Ook de manschappen der brandweer ontvingen geen antwoord op hun kloppen en deden eenvoudig hun plicht door de deur met hun bijlen open te hakken.

Door het gemaakte gat staken zij de kraan van de brandslang, mikten op het ijzeren ledikant, dat zij door de opening in een hoek zagen staan en spotten den langslaper eenvoudig met een koudwaterstraal uit zijn bed, zoodat de arme, slaapdronken Baxter druipnat, als een verzopen kat, met een lodderoog de spuitgasten stond aan te kijken.

„Ha”, had Eulalia uitgeroepen; „wij hebben u eindelijk toch wakker gekregen, ik dacht reeds, dat u een ongeluk was overkomen”.

De vloeken van inspecteur Baxter en de brandweermannen hoorde zij niet.

Zij had zóó'n dikke huid, dat zelfs haar trommelvlies daarmede overtrokken scheen.

Toen zij op dezen ochtend, aan de theetafel zittend, haar ochtendblad de Times las, moest zij eensklaps luidkeels lachen.

Op de eerste zijde van het blad stond een

grootte teekening; het was een karikatuur van hoofd-inspecteur Baxter, die voor een spiegel zittend zei:

„De puist maakt mij tot een knap man.”

De puist stelde een grootte tuinboon voor, waarop geschreven stond:

„De schoonheid leve!”

De teekenaar was een knap artist, want niettegenstaande de teekening als karikatuur uitstekend geslaagd was, waarmede wij zeggen willen, dat de persoon, welke afgebeeld was, in een allerpotsierlijkste en bespottelijkste houding was afgebeeld, leek de figuur en het gelaat toch zóó sprekend op den hoofd-inspecteur van de afdeeling recherche op Scotland Yard, dat niemand, die den hoofd-inspecteur kende er ook maar één seconde aan behoefde te twijfelen, wie met deze malle prent werd voorgesteld.

Eulalia kon hare oogen er niet van afhouden en kreeg bijna pijn in haar buik van het lachen. Zij zette het blad met de teekening zelfs een tijdje recht op voor haar bord, om er onder het eten en drinken naar te kunnen kijken.

Eindelijk, na een kwartier, was zij uitgelachen en uitgekeken en sloeg de andere bladen op, om te zien wat er voor nieuws was.

Daarna las Eulalia het artikel, waarin vermeld stond, dat de hofmaarschalk bij de huwelijksfeesten niet anders dan knappe politieagenten verlangde.

In de courant las men voorts, dat de redactie nieuwsgierig was, hoe het hoofdbureau aan dezen eisch zou voldoen.

Buitendien stelde zij voor, om een schoonheidsconours te laten houden onder de agenten.

Hoofd-inspecteur van politie Baxter zou, wegens de puist op zijn neus, dan zeker den eersten prijs behalen. Enz. enz.

Eulalia ging met het blad in de hand naar het slaapvertrek van haar meester.

Baxter sliep nog zóó vast, dat hij de soldatenvoetstappen van Eulalia niet hoorde; hij snurkte nog als een Amerikaansche houtzaagmolen.

Eulalia schudde hem heen en weer en hield den slaper de courant zoo dicht onder de oogen, dat hij haar wel zien moest, zoodra hij de oogen opende.

Na eenige oogenblikken was het de brave Iersche inderdaad gelukt, den hoofd-inspecteur wakker te krijgen.

Hij keek slaapdrongen naar de courant en moest wel denken, dat er inplaats van een

courant, iets buitengewoons op zijn bed lag; misschien een spook.

Hij riep om hulp en probeerde om met beide handen het spook van zijn bed af te stooten.

Maar door deze bewegingen werd hij klaar wakker en zag, dat het een courant was, waartegen hij vocht.

Nu herkende hij ook Eulalia.

Woedend richtte hij zich in zijn bed op en schreeuwde:

„Je bent een onbeschaamde of een krankzinnige! Wat geeft je het recht om mij die courant onder den neus te duwen? Je weet toch wel, dat ik ten strengste verboden heb, mij een courant te brengen?”

Ik lees geen couranten — ik wil niets van die bladen zien — als het aan mij lag, dan werden alle courantenschrijvers met een steen om den hals in de Theems geworpen. De duivel mag ze halen!”

Bij deze woorden wierp hij de courant van zich af, zoodat Eulalia uitriep:

„Wel, mijnheer de inspecteur, verscheur uw eigen portret niet!”

„Wat? — mijn portret?” — riep Baxter uit.

„Ja, uw portret, mijnheer de inspecteur. U bent zeer goed te herkennen. Vooral de puist op den neus!” lachte Eulalia.

De inspecteur belette haar verder te spreken. Hij sprong uit het bed en scheurde de brave huishoudster het blad uit de hand.

Nauwelijks had hij zijn eigen beeld in de bewuste karikatuur gezien, of hij viel als verlamd op zijn stoel.

Zijn oogen puilden als het ware uit hun kassen. Het angstzweet liep hem langs het voorhoofd.

Dat idiote portret in de courant was meer dan hij verdragen kon.

„Zal ik u een kop thee brengen, mijnheer de hoofd-inspecteur?” vroeg Eulalia op meewarigen en zoetsappigen toon; „u ziet zoo bleek. Mijn overleden mannen kregen ook altijd thee van mij als zij er zoo bleek uitzagen.

Thee is een goed geneesmiddel.”

„Ga weg met je thee”, riep Baxter met een stem, alsof hij een dooven agent een of ander moest bevelen; „het is een laagheid van je, om mij dadelijk bij mijn ontwaken die schandelijke teekening voor oogen te houden. Je schijnt mij dood te willen martelen, mij te willen vermoorden. — Weg met jou en de vervloekte courant.

„Weg! — weg! —”

Indien Eulalia zich niet vlug uit de slaapkamer verwijderd had, dan zou haar in het volgend oogenblik de waschkom, die de in-

specteur gegrepen had, naar het hoofd gevlogen zijn.

Deze vloog nu tegen de dichtgeslagen deur aan en viel in scherven op den grond.

Het water stroomde door het vertrek en maakte de broek en uniformjas van den inspecteur, die hij als gewoonlijk op den vloer gegooid had, toen hij naar bed ging, in plaats van ze behoorlijk op te hangen, door en door nat.

Achter de deur stond Eulalia te overwegen of het niet raadzaam zou zijn om naar het bureau voor eerste hulp bij ongelukken te telephoneeren, omdat de inspecteur volgens haar meening zijn verstand verloren had.

In de slaapkamer ging Baxter nog steeds als een razende te keer.

De huishoudster had de courant achtergelaten en Baxter nam als een waanzinnige het blad papier op en had nog eens zijn portret, dat er uitzag als een gorilla, bekeken.

Het was inderdaad verschrikkelijk.

De teekenaar had de puist schandelijk vergroot. Er waren haren als stekels op, waardoor het wel leek alsof er op den neus, dat sieraad van het menschelijk aangezicht, een reusachtige cactus met venijnige stekels groeide, waaraan men zich doodelijk zou kunnen wonden.

Voorts was het geheele gelaat vlekkerig en puisterig afgebeeld.

Baxter begon het onschuldige blad in stukken te scheuren.

Maar dat was hem niet genoeg, hij trapt op de verscheurde stukken, die op den grond lagen, gooide de meubelen omver en haalde alles, wat zich in het vertrek bevond, het onderst boven.

Daarna begon hij zich woedend aan te kleeden en bemerkte in zijn opgewondenheid niet, dat hij een natte broek en jas aantrok.

Als een razende stier liep hij de straat op om zich naar het hoofdbureau te begeven.

Het ongeluk wilde, dat hij in de nabijheid van Scotland Yard een kiosk voorbij kwam, waar de krant met de karikatuur naar buiten geëtaleerd was.

Baxter bemerkte ook, dat het publiek de bladen met zijn portret gretig kocht en dat heele groepen het lachend bekeken.

De man in de kiosk, die juist een exemplaar verkocht had, kreeg plotseling een gevoel, alsof Londen door een aardbeving getroffen werd.

Hij voelde zich in zijn kraag gepakt en kreeg vervolgens een zóó vervaarlijke klap op het gelaat tusschen zijn oogen, dat hij duizen-

den heldere sterretjes zag flikkeren, niettegenstaande het klaarlichten dag was, daarna voelde hij zich opgetild en zag hij de aarde eenige malen snel naar hem toekomen en zich weer van hem verwijderen, net precies alsof hij door een of andere onbekende reuzenkracht op een allerombarmhartigste manier door elkaar werd geschud, daarna zag hij zich over zijn eigen toonbankje geschoven en voelde hij hoe de hand, die hem in zijn kraag gepakt had losliet en hem midden op de straatsteenen liet belanden, waar hij zich zelf met een pijnlijken rug en een blauw oog te midden van een groot aantal bladen en tijdschriften, die er tegelijk uit gesmeten waren, terugvond.

Men hoorde thans een luid geschreeuw, om den hoofd-inspecteur heen, die deze heldendaad verricht had.

Maar niemand waagde het om den geweldenaar aan te pakken, Baxter keek met rollende oogen om zich heen, trok de courant weg, verscheurde haar en liep verder.

Hij kwam nog een tweede kiosk voorbij, waar hetzelfde gebeurde.

Toen Baxter eindelijk het hoofdbureau Scotland Yard naderde, snelde hem een woedende menigte achterna; aan het hoofd waarvan zich twee courantenverkoopers bevonden, die schadevergoeding verlangden.

Baxter lette niet op hen, maar sloeg woedend de deur van zijn bureau met een daverenden slag dicht.

Daar zat de „vlooi" en amuseerde zich eveneens over de prachtig geslaagde karikatuur van zijn chef.

Hij was zóó in zijn nopjes, dat hij niets bemerkte van het binnenkomen van den hoofd-inspecteur.

Dat zou hem duur te staan komen.

In het eerstvolgende oogenblik werd hij door de vuist van zijn chef bij de keel gegrepen en achterover getrokken.

De „vlooi" keek hem aan en hoorde, dat hij riep:

„Ik wurg je, Marholm, ik sla iedereen dood, die zich veroorlooft, deze spotprent in handen te nemen! Dat heb jij mij zeker weer gelapt. Ha! ik zal mijn wraak aan je koelen. Je komt niet levend uit mijn handen!

Je hebt mij nu genoeg geërgerd —"

Baxter was werkelijk door het woedende heen. Hij had Marholm bij zijn nek gepakt en schudde hem heen en weer alsof hij geen mensch, maar een baal vuil goed was. Hij sleepte zijn secretaris door het vertrek heen

en weer, zoodat deze bont en blauw in het gezicht werd en naar lucht hapte.

Het zou nog te bezien geweest zijn, wat er verder gebeurd was, indien Baxter door zijn woede vermoeid rakende, zijn greep niet ver-slapte, waarvan Marholm, die eigenlijk veel sterker was dan de hoofd-inspecteur, gebruik maakte, om zich los te maken.

Hij wierp zich snel achteruit en het gelukte hem met zijn rechtervuist den hoofd-inspecteur een slag te geven, zoodat Baxter als een elastieken bal op zij vloog.

Marholm sprong nu op en riep:

„U bent zeker krankzinnig geworden inspecteur; wat geeft u het recht om mij hier aan te vallen?

„Ik zal u aanklagen, want u hebt getracht, mij te wurgen!”

„Ja,” riep Baxter hijgend, „dat ontken ik niet. Jij hebt zeker deze teekening bedacht. Niemand anders dan jij wist van de zaak af en je hebt zeker aan een van die persbandieten medegedeeld, wat hier gaande is. Ik zal mijn dienstrevolver nemen en je overhoop schieten.

„Dan ben jij, gemeene schorpioen, hondsvot, huichelaar en kwartjesvinder, eindelijk van deze wereld verdwenen en heb ik rust.”

De „vloot” keek den razenden inspecteur aan, stak zijn pijp in zijn mond en zei:

„U bent inderdaad gek. Dat ontbrak er nog maar aan, dat u mij met uw dienstrevolver dood wilt schieten.

„Dat zou niets meer of minder zijn dan een moord met voorbedachte rade, dat kostte u den kop en dan gingen we met zijn tweeën naar de hel. En daar zou het lieve leventje dan weer van voren af aan kunnen beginnen. Maar alle gekheid op een stokje, ik waarschuw u, dat als u nu niet kalm wordt, dat ik de deur open gooi en de agenten roep, om u, voor uw eigen veiligheid, achter slot en grendel te brengen.”

Deze woorden maakten den hoofd-inspecteur echter nog razender. Hij liep naar zijn kast met het doel om zijn revolver te voor-schijn te halen.

Maar door zijn eigen slordigheid lag het wapen niet op zijn gewone plaats. Hij haalde als een krankzinnige alles in de kast overhoop, smeed alles wat hij vond, er uit en toen hij de revolver niet vond, riep hij:

„Daar zie je weer hoe slordig hier alles is! Je weet toch wel, dat hier op deze plaats altijd mijn revolver moet liggen!”

„Dat weet ik”, antwoordde de „vloot” koelbloedig. „Maar het was wel te voorzien, dat zij er nu niet zou zijn”.

„Daarmede wil je zeker zeggen, dat ik de oorzaak van de slordigheid ben, nietwaar?”

„Ja, zeker wilde ik dat zeggen, want wat gaat mij uw revolver aan?”

„Hier gaat je alles aan — jij bent mijn ondergeschikte — maar dat kan jij met je dommen kop niet begrijpen. Ik gelast je, om dadelijk de revolver te zoeken, of er gebeurt iets.”

De vloot ging, zonder een woord te zeggen, naar het schrijfbureau van den hoofd-inspecteur, trok een lade open en nam het wapen er uit.

Met een zegevierenden blik stak Baxter er de hand naar uit. Maar Marholm gaf hem met het handvat van het wapen een slag op de hand en zei:

„Nee, mijnheer de inspecteur, zoo dom ben ik toch heusch niet om u het wapen te geven, waarmede u mij wilt neerschieten.

„Ik zal het wapen daarentegen gereed houden, om zoodra u mij weer overrompelen wilt, uit noodweer op u schieten.”

De vastberaden toon, waarop de secretaris van den hoofd-inspecteur deze woorden sprak, werkte op Baxter als een koude douche.

Hij scheen, nu plotseling in te zien, dat hij zich als een dwaas had aangesteld en begreep, dat hij het op een of andere manier weer goed moest maken.

Hij besloot zoete broodjes te bakken.

„Je schijnt te droomen, Marholm”, zei hij. „Ik heb dat weliswaar in woede gezegd, maar denk er niet aan om mij zelf ongelukkig te maken.”

„Zoo?” — hernam Marholm. „Ik dacht gelukkig. Want u beweert altijd ongelukkig te zijn, zoolang als ik op uw bureau werkzaam ben”.

Baxter, die na jarenlange ondervinding wist, dat hij met de „vloot” nooit succes had, ging steunend op zijn stoel voor zijn schrijfbureau zitten en keek voor zich.

Nadat hij eenige minuten zoo gezeten had, keerde hij zich om en beval:

„Geef direct orders, dat de agenten naar het bureau van de krant en naar alle kiosken gaan, om daar de couranten met mijn portret in beslag te nemen”.

De „vloot” schudde bedenkelijk het hoofd en antwoordde:

„Ik geloof, mijnheer de inspecteur, dat wij onze handen dan in een wespennest steken. Wij hebben geen enkel wettelijk voorschrift, dat ons daartoe het recht geeft.

„Ik begrijp overigens niet, waarom u zoo opgewonden bent. Ieder ander persoon in Londen en in het geheele koninkrijk zou zich ge-

lukkig achten, als hij zoo in de couranten afgebeeld werd.

„En let maar eens op, alleen die menschen, die werkelijk hoog staan, worden door de teekenaars tot mikpunt hunner spotternijen gekozen. Alleen beroemde menschen en die een openbare functie bekleeden, moet zich laten welgevallen, dat men hen op een overdreven wijze weergeeft. Maar in plaats van daar kwaad om te worden, trekken zij er zich niets van aan, integendeel, ik geloof, dat als men in het diepst van hun hart kon lezen, men zou zien, dat zij er een zekere eer in stellen. Men zal dan ook nimmer zien, dat zij er zich tegen verzetten of tegen een karikatuur-teekenaar een klacht indienen.

„Zelfs de koning moet het zich laten welgevallen, dat de couranten zijn portret of karikatuur opnemen en ik geloof, dat wat de koning toe moet staan, u geen reden kan geven om zoo opgewonden te zijn; want u zult u als hoofd-inspecteur van politie te Londen toch zeker niet verbeelden, beter te zijn dan de koning van Engeland.

„Dat zou van uw zijde een verkeerde opvatting zijn”.

Baxter's gelaatstrekken helderden op, zijn toorn verdween en terwijl hij weer recht op in zijn stoel ging zitten, zei hij:

„Ik heb je waarlijk onrecht aangedaan, Marholm. Je bent toch een verstandige vent. Mijn hemel, het angstzweet breekt mij uit, als ik eraan denk, dat ik in mijn woede bijna een ongeluk begaan en jou gewurgd had.

„Ja, je hebt gelijk. Ik moet er trotsch op zijn, dat mijn portret, evenals dat van den koning van Engeland, in de couranten staat, al is het dan ook een karikatuur.”

„En vooral de puist op uw neus, mijnheer de inspecteur, die is het mooiste van het geheele portret,” meende Marholm er nog aan toe te moeten voegen.

„Kijk eens,” zei Baxter en lachte daarbij — „kijk eens, ik heb het je onlangs reeds gezegd, dat je mijn puist niet beleedigen moet.

Slechts voorname en geleerde mannen hebben puisten en onderscheiden zich daardoor van de menigte”.

„Dat komt uit”, bevestigde de „vlooi”. „Ik geloof zelfs, dat, indien de koning van Engeland zoo'n puist op zijn neus had als u, alle hovelingen en andere getrouwe onderdanen zich zouden haasten, om eveneens zulke puisten te krijgen.

„Voorloopig echter hebt u in Londen alleen het voorrecht, een beroemde puist te hebben”.

Achter de deur van het vertrek, waar de

agenten en detectives zaten, hoorde men op dat oogenblik een luid lawaai.

Dat waren de courantenverkoopers, die met hun getuigen verschenen waren, om schadevergoeding te vragen.

De „vlooi”, die het lawaai hoorde, opende de deur om te vernemen wat er gaande was.

Met weinig woorden deelde de dienstdoende agent hem het verlangen der courantenverkoopers mede, zoodat er niets anders overbleef dan hen binnen te laten.

„Wat verlang je?” beet Baxter hun toe.

„Jawel”, schreeuwde een van hen, „dat is hij!” — en hij wees met zijn vinger naar Baxter, — „hij heeft mij bij den kraag gegrepen en al mijn couranten vernield; bovendien heeft hij me een blauw oog geslagen en mis ik twee tanden; hij moet alles vergoeden!”

„Ja, hij moet het vergoeden!” schreeuwden allen als in koor.

„Stilte!” gebood Baxter met een stem, zoodat hij gewoonlijk in het hoofdbureau aansloeg.

„Hier heeft niemand een woord te zeggen, voordat ik het verkies. Als ik praat, praat niemand en jullie hebben jullie mond te houden als jullie tot me spreken!

Je bent hier niet op straat, maar in mijn bureau!”

Deze barsche toon had ten gevolge, dat de courantenverkoopers zich bedaard hielden.

„Wat verlangt ge van mij?” vroeg Baxter nu op kalmer toon.

Met beleefde woorden gaven de mannen nu hun verlangen te kennen.

„Dat zou nog mooier zijn!” antwoordde Baxter. — „Gij veroorlooft u om de karikatuur van mijn persoon te verkoopen en verlangt nu schadevergoeding, omdat ik het vernietigde.

Neen, het tegenovergestelde is billijk! Ik zal u wegens belediging van mijn persoon aanklagen. Ge verdient allen eenige weken in de gevangenis door te brengen.

Marholm, noteer even de woonplaats van deze lieden!”

Nog voordat de „vlooi” zich gereed maakte om het adres van de lieden te noteeren, drongen zij uit het bureau en toen de „vlooi” zich omkeerde, om den eerste in verhoor te nemen, waren allen verdwenen.

Maar Baxter keek als een overwinnend veldheer naar de deur, door welke zijn tegenstanders het vertrek verlaten hadden en zei:

„Nu zie je, Marholm, hoe men het best van die lieden afkomt. Als wij, ambtenaren van politie, op een bevelenden toon tegen zulke lui spreken, dan loopen zij als hazen weg.

Afsnauwen is de hoofdzaak. Dat is het eerste, wat wij, ambtenaren van politie, moeten kunnen."

"Ja, ja," zei de „vloer". „Jammer genoeg, dat het zoo is! Hoe grooter mond de politie-beambte heeft, des te grooter is ook zijn aanzien!

„Zij, die niet afsnauwen, maar werken, worden niet bevorderd en hebben nooit een buitenkansje. Ik geloof, dat ik het afsnauwen ook leeren moet!"

„Doe dat," sprak Baxter. „Dan wordt je misschien nog eenmaal een verstandig ambtenaar van politie!"

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Professor James Burton.

„Wij moeten vandaag naar Londen vertrekken, Charly," zei Raffles in het hotel Druond tot z'n vriend Brand, „zoek een firma, die al onze goederen, welke wij van de Parijsche leveranciers ontvangen hebben, in kisten kan verpakken, opdat wij ze mee naar Londen kunnen nemen. De inwoners van deze stad zullen verwonderd opkijken, als zij zien met hoeveel bagage een Indische nabob, zooals ik, gewoon is te reizen."

Brand keek Raffles verwonderd aan en zei:

„Dat zal niet gaan, Edward. Ik geloof niet, dat er in Parijs een firma te vinden is, die dezen enormen voorraad bagage in eenige dagen kan inpakken.

„Men heeft daarvoor minstens veertien dagen noodig."

„Zoo lang hebben wij er ook den tijd mee," antwoordde Raffles, „je kunt aan de expeditie-firma zeggen, dat zij er binnen veertien dagen mee moet gereed zijn.

„Deel haar tevens mede, dat zij er voor zorgen moet, dat aan den trein van Parijs naar Calais meer goederenwagens dan gewoonlijk

aangehaakt moeten worden, omdat ik van plan ben al de bagage dadelijk mee te nemen."

„Zeer goed," antwoordde Brand. „Wij vertrekken dus eerst over veertien dagen?"

„Neen, Charly," hernam Raffles. „Wij moeten reeds hedenavond vertrekken. Ik heb tijd noodig om mij te Londen een weinig te oriënteren. Ik zal den hotelier hier zeggen, dat wij een uitstapje naar Zuid-Frankrijk gaan maken, terwijl wij in werkelijkheid naar Londen gaan.

„Wij zullen dan binnen veertien dagen hier terugkomen en dan van hier uit weer naar Londen gaan, om daar de hoffeesten bij te wonen."

„Wat je daar zegt, brengt me op een idee, Edward," zei Brand, „zou het niet mogelijk zijn in plaats van naar Londen in werkelijkheid naar Nizza of naar Monaco te gaan? Daar veel ik veel meer voor dan naar Londen te gaan. Het zal op het oogenblik in het zuiden heerlijk zijn en ik ben niets op Londen gesteld."

„Maar ik wel, Charly," antwoordde Raffles.

„Ik verlang naar Londen en moet daar buitendien voor zaken heen, omdat ik met mijn bankier iets te regelen heb.”

„All right,” zei Charly Brand en zweeg verder, omdat hij wist, dat het bij Raffles toch geen doel zou treffen.

Nog dienzelfden dag vertrokken zij uit de lichtstad en kwamen na een voorspoedige treinreis te Calais aan, waar, zooals gewoonlijk, een Engelsche boot gereed lag, om de passagiers voor Engeland, die daar altijd in groote menigte te vinden zijn, over te brengen.

Zij kwamen juist te Londen aan op den ochtend, toen de couranten de karikatuur van inspecteur Baxter, met de puist op den neus, publiek maakten.

Nooit had Raffles zoo hartelijk gelachen als toen hij overal in Londen die karikatuur van den hoofd-inspecteur tentoongesteld zag.

Daar zij met hun beiden alleen in een coupé van den ondergrondschen spoorweg zaten, konden zij ongehinderd spreken.

„Ik heb een prachtig idéé, Charly,” begon Raffles.

„In 's hemelsnaam, Edward,” antwoordde Brand, „als je over prachtige ideeën spreekt, dan heb je plannen die mij angst en schrik aanjagen.”

„Er is volstrekt geen reden om bezorgd te zijn, Charly,” hernam Raffles. „Ik verzeker je, dat ik, sedert ik heb ingezien dat men de menschen toch niet meer door straf van misdaden kan terughouden, daardoor tot de overtuiging ben gekomen, dat dit door middel van grappen beter gelukt.”

„Men heeft je zeker daarom ook in den laatsten tijd den naam gegeven van den Engelschen Tijl Uilenspiegel,” meende Brand.

„Geloof mij gerust, Charly,” overtuigde Raffles hem, „dat het veel moeilijker is de menschen in een goeden luim te brengen, dan ze van misdaden terug te houden.”

„Daarin heb je gelijk, Edward. Maar kun je me niet zeggen wat je nu weer voor hebt met den hoofd-inspecteur van politie?”

„Het zou jammer zijn, als ik je dat nu reeds vertelde. Maar ik verzeker je, dat het een mooie grap zal zijn!” — verzekerde Raffles hem.

Zoodra zij in Marlybone waren aangekomen en Raffles zijn villa aan de Park Road in orde had bevonden, ging hij den volgenden middag met Charly Brand, naar hij beweerde, een woning zoeken.

Charly begreep niet waarom hij dat deed. Wat wilde lord Lister toch wel met een nieuwe woning?

Hij bezat immers een vorstelijk ingerichte, in een park gelegen villa; — het was toch eigenlijk een gek idéé van hem, om hier in het midden van Londen, in de City, vlakbij de Theems, een woning te zoeken.

De lucht was hier zeer vochtig.

Brand besloot echter om er maar niet te veel over te spreken, daar hij wel begreep, dat zijn vriend er zich toch niet over uit zou laten, als hij dat niet verkoos uit zich zelf te doen, terwijl hij ook wel inzag, dat Raffles er een bepaald plan mede voor had. Hij volgde zijn vriend dus huis-in, huis-uit, trap-op, trap-af, om verschillende woningen in oogenschouw te nemen.

De genniale Groote Onbekende had reeds verscheiden woningen op de derde en vierde étage bekeken, toen hij eindelijk de laatste, die hij gezien had, van den opzichter huurde.

Het was een nieuw gebouw, waarin eerst sedert eenige weken flats, zoogenaamde étages, te huur stonden.

Het gedeelte, dat Raffles huurde, was op de vierde verdieping gelegen en daar er voorloopig nog niemand in het huis woonde, was het geheel geïsoleerd.

Dit was misschien wel de oorzaak, waarom hij juist aan deze woning de voorkeur gaf.

Reeds eenige uren daarna had Raffles wat eenvoudige meubels, gordijnen en dergelijke zaken gekocht en ging hij naar een graveur, bij wien hij een naamplaat bestelde, waarop deze graveeren moest:

Prof. JAMES BURTON.

Schoonheidsinstituut

Spreekuren van 9—10 en van 4—5 uur.

Toen zij weer op straat waren, vroeg Charly Brand:

„Wie is James Burton — ken jij dien professor?”

„Natuurlijk ken ik hem, Charly,” zei lord Lister; „hij heeft het plan mij hedenavond te bezoeken en dan kun je hem bij mij thuis leeren kennen.”

Brand schudde het hoofd en zei:

„Ik begrijp je niet. Ik heb nooit van je gehoord, dat je een vriend hebt die Burton heet. Heeft hij je misschien schriftelijk verzocht om de woning voor hem te huren. Maar ook dat geloof ik niet, want het is mijn taak als secretaris al je brieven te ontvangen, te openen en, na je ze voorgelezen te hebben, te beantwoorden.”

„Ik zou mij dus een dergelijken brief heb-

ben moeten herinneren, als hij er bij geweest was, maar ik weet bijna zoo goed als zeker, dat dit niet het geval is."

Raffles scheen deze woorden niet gehoord te hebben, of beter gezegd, niet te willen hooren.

"Je zult je wel herinneren, Charly," praatte hij er over heen, "dat je bij mij reeds verschillende menschen hebt leeren kennen.

"Menschen, die steeds zoo lang bij mij kwamen als ik dat goed vond. Nu is James Burton aan de beurt."

Over deze geheimzinnige woorden dacht de jonge secretaris geruimen tijd na, en ofschoon hij thans reeds ruim twaalf jaar onafgebroken bij Raffles was en meende hem zeer goed te kunnen begrijpen, kon hij voor deze woorden toch geen verklaring vinden.

Hij had er echter ook niet lang tijd voor om er over na te denken, want Raffles verzocht hem een aangelegenheid in orde te brengen, welke sedert hun vertrek uit de Engelsche hoofdstad nog onafgedaan was. Brand haastte zich om aan het verzoek van zijn vriend te voldoen en begaf zich op weg, terwijl Raffles zich met een taxi naar huis liet brengen.

Daar aangekomen, begaf hij zich naar zijn op de tweede étage gelegen kleedkamer, welke een der grootste vertrekken van het geheele huis was.

Deze kleedkamer was een wonderlijke verzamelaarsplaats van allerlei costumes en andere vreemde zaken. De costumes bestonden voor een groot gedeelte uit uniformen van allerlei landen, terwijl men er ook de kleeding vond van een schoorsteenveger en een kolendrager, zoowel als van een banketbakkersjongen en een kruier.

Verder stond er een groote kaptafel met een spiegel, welke den beschouwer in staat stelde zijn geheele figuur ten voeten uit waar te nemen.

In dit vertrek sloot Raffles zich op en bleef er langer dan een uur vertoeven.

Hij hoorde in dien tusschentijd zijn vriend Brand thuis komen en naar hem vragen, maar daar hij zijn kamerdienaar Gaston verteld had, dat hij zich daarover niet mocht uitlaten, werd Brand daar niet wijzer door. Ook scheen Raffles er niet aan te denken zijn vriend zelf in te lichten.

Na verloop van een kwartier, toen alles in huis stil was, waaruit Raffles opmaakte, dat Brand naar de bibliotheek gegaan was, om daar, zooals gewoonlijk zijn tijd met lezen of inzien van tijdschriften te verdrijven, deed hij de deur van zijn kamer voorzichtig open en

spoedde zich op de puntenn zijner voeten naar beneden, verliet langs een achtertrap het huis, om een vijftal minuten later weer aan de voordeur aan te bellen.

Charly Brand, die in een luien stoel in de bibliotheek zat en een sigaret rookte, had niet den minsten argwaan, toen Gaston, de oude kamerdienaar van lord Lister binnenkwam en den heer James Burton, professor van het "schoonheidsinstituut", aandiende.

Brand stond op en zei tegen den bediende: "Het is goed; zijn lordschap verwacht dien heer. Verzoek hem om binnen te komen."

Gaston maakte een buiging, verdween en opende na eenige minuten de deur opnieuw.

Een achtenswaardig uitziend, bejaard man, met een gouden bril, kwam binnen, boog en vroeg op zalvenden toon:

"Heb ik de eer met Lord William Aberdeen te spreken?"

Charly Brand boog en antwoordde:

"Tot mijn spijt niet, professor, mijn vriend is nog afwezig. Wees zoo goed plaats te nemen. Zijn lordschap kan ieder oogenblik thuis komen."

De professor nam tegenover Brand plaats en om het stilzwijgen af te breken zei Charly:

"Mag ik u een sigaar aanbieden?"

"Nee, ik dank u wel," antwoordde de bezoeker, "nicotine en alcohol zijn de grootste vijanden van de schoonheid der menschen.

"Ik zie aan uw gezicht, dat u ook reeds scherpe trekken krijgt en meen mij niet te vergissen, dat die trekken om uw mond veroorzaakt worden door het rooken van zeker soort sigaretten, Owlbird, genaamd."

De jonge man keek verwonderd op.

Waarvan wist de vreemdeling, dat hij sigaretten van dat zeldzame merk rookte?

"Wel zeker, professor," bekende Brand, "ik rook die sigaretten. Het verwondert mij echter, dat u dat weet. Misschien door den reuk, die hier in het vertrek hangt en die van den rook der sigaretten is achtergebleven?"

"Wel neen — daardoor niet," antwoordde mr. James Burton; "er kan immers ook iemand anders dan u gerookt hebben. Maar deze rechte, scherpe lijn, die u aan de hoeken van den mond hebt, is alleen veroorzaakt door het rooken van dat soort sigaretten.

Ieder, die veel van die sigaretten rookt, krijgt zulk een lijn; dat zijn voor mij kentekenen, waarvan ik een hoofdstudie heb gemaakt."

"Ik bewonder uw scherpzinnigheid, professor."

"En dan de zeep, die u gebruikt, ook die is

niet bijzonder goed. U gebruikt zeker Peppercorn-zeep?"

„Ja, die gebruik ik," erkende Brand.

„Dat blijkt mij uit de vettigheid van uw huid en uit de bruinachtige tint."

„Het is merkwaardig, dat u dit alles ziet, professor," zei Brand.

Mr. James Burton voelde zich blijkbaar gestreeld en ging voort:

„Ook de reuk van uw huid is niet fijn genoeg. U moet meer baden nemmen. Naar den reuk van uw huid te oordeelen, neemt u slechts vier maal per week een bad. U moet dat vaker doen. Bij voorbeeld vier maal per dag."

Thans begon de professor Brand te vervelen. Hij kon alles zoo maar aan hem zien, en om het gesprek een andere wending te geven, zei hij:

„Ik begreep uit de woorden, die u bij uw binnentreden spraaft, dat u lord Aberdeen niet kent."

„O jawel, ik ken hem zeer van nabij," verzekerde de prof.

„Ja — maar — u hebt mij toch toegesproken alsof ik zijn lordschap was," hernam Brand.

„Heb ik dat gedaan? — Wilt u wel geloovent, sir, dat ik mij ervan overtuigd houd, dat u hem ook niet kent?"

Brand begon luidkeels te lachen en zei:

„Dan vergist u zich ten zeerste, professor."

„Ik vergis mij nooit," antwoordde de vreemdeling. „En omdat ik mij nooit vergis, wil ik wel met u wedden. Neemt u die weddenschap aan?"

„Zeker," zei Charly Brand, „maar denk er aan, dat u de weddenschap zoo zeker verliest, als tweemaal twee vier is."

„Goed dan," zei de professor. „Ik zet twintig pond sterling uit en hoeveel u?"

„Eveneens twintig pond sterling."

„Goed," antwoordde Burton; „wij wedden dus om twintig pond sterling. Ik bezweer, dat u zijn lordschap *niet* kent en u, dat u hem *wel* kent."

Doe mij nu het genoegen, mij bij zijn lordschap te brengen."

Brand echter zei:

„Maar professor, u moet wachten, totdat hij hier komt."

„Wachten?!" riep de professor uit, „wachten?!" daar heb ik geen zin in en mijn tijd is trouwens ook te kostbaar om te wachten.

„Dat is overigens niet noodig, want zijn Lordschap is al lang thuis."

„Al lang thuis?" vroeg Brand, „hoe weet u dat en waar is hij dan?"

„Wel, draai u maar om," zei de professor, „dan zult u zien, dat hij" . . .

Brand draaide zich om en keek om zich heen, doch zag niets.

. . . „achter u staat," vulde de professor den zin aan.

Opeens hoorde Brand een schaterlach, zoodat hij zich omdraaide en den bezoeker verschrikt aanzag, die plotseling zijn masker afdan.

De hem vanouds bekende trekken van lord Edward Lister alias John Raffles, keken Brand vroolijk aan.

„En, Charly, zoo zie je, dat je weer twintig pond sterling aan mij verloren hebt!" zei Raffles.

Brand was zóó verbluft, dat hij eerst geen woord kon zeggen. Maar eindelijk riep hij uit:

„Dat is een overweldigende truc van je."

„Ja, niet waar?" vroeg Raffles, „ik vind ze ook niet kwaad! Maar ik schenk je de twintig pond sterling graag, omdat het winnen der weddenschap mij veel meer waard is, want ik heb bij jou mijn vermomming geprobeerd en onderzocht, of jij mij zoudt herkennen."

„Dat kon ik niet," zei Brand; „dat was iets onmogelijks. Ik heb reeds veel staaltjes van je vermomningskunst gezien, zoodat ik toch wel op zoo iets had voorbereid kunnen zijn, maar ik geef je de verzekering, dat zoo volmaakt als je je thans onkenbaar hebt gemaakt, ik het nog nooit gezien heb. Niet alleen je gestalte en je gelaat, maar ook je optreden, je stem, kortom alles was iets, dat mij in de verste verte niet aan jouw persoon deed denken.

„Je zult er succes mee hebben, denk ik."

„Dat denk ik ook," bevestigde Raffles, „en we zullen dat eens gauw probeeren.

„Als je mij nu in de eerstvolgende dagen wilt spreken, dan moet je mij aan het Strand no. 216, onder den naam van professor James Burton opzoeken. Daar woon ik eenigen tijd, ten einde de mooiste Rafflesstreek voor te bereiden, die ik ter gelegenheid der huwelijksfeesten van zijne Koninklijke Hoogheid, de hertog van York denk uit te halen."

ZESDE HOOFDSTUK.

Het Consult.

Hoofd-inspecteur Baxter bevond zich in een beestachtig slecht humeur. Uren lang had hij zich aan den brief van het hof geërgerd en brak hij zich er te vergeefs het hoofd over, hoe hij, volgens den wensch van den hofmaarschalk, een knap man kon voorstellen.

Hij dacht er over na, of misschien een verandering van zijn baard hem helpen kon en haalde daarom zijn zakspiegeltje te voorschijn, waarin hij met een weemoedigen blik zich langen tijd bekeek.

Met ingehouden woede keek hij naar de puist, die hij in den spiegel zag.

Hij had den vorigen nacht door zwachtelen en heete compressen geprobeerd de puist kleiner te maken, maar met negatief resultaat, want het tegenovergestelde was geschied, met het gevolg, dat zijn geheele neus opgezwollen en de puist nog grooter geworden was.

Met wanhopige gebaren stak hij het spiegel-tje weer in den zak en dacht er ernstig over na, of het niet beter zou zijn, zich van den neus, waarop de puist zat, een stuk af te laten snijden en door kippenvleesch dit lichaams-deel weer in den vorm te brengen.

Hij meende zich te herinneren, dat hij van dergelijke operaties wel eens in de couranten had gelezen.

Op dit oogenblik werd er geklopt.

Een der agenten kwam binnen en overhandigde den hoofd-inspecteur een kaartje.

Baxter las den naam.

Prof. JAMES BURTON.

Schoonheidsinstituut

Strand No. 216 Londen

Spreekuren van 9—10 en van 4—5 uur.

Nauwelijk had hij daarop gelezen, dat de persoon, die het kaartje had afgegeven, professor in de schoonheidsleer was, of hij sprong op en riep:

„Laat dien gentleman dadelijk binnenkomen.“

Die professor kwam hem als een reddende engel voor.

Met de grootste voorkomendheid bood hij

den binnentredende een stoel naast zijn schrijfbureau aan, presenteerde hem de beste sigaren, die hij bezat en zei:

„Wat is er van uw dienst, professor?“

„Ik heb u een vraag te doen,“ antwoordde deze. „Ik ben namelijk naar Londen ontboden om aan het hof van den Koning als specialist in de schoonheidsleer op te treden.“

„U weet immers wel, dat onze Koning veel van schoone knappe mannen houdt.“

„Zeker weet ik dat,“ antwoordde de hoofd-inspecteur.

„Ik ben eenige dagen geleden uit Parijs gekomen,“ vervolgde de prof, „en heb hier aan het Strand een woning gehuurd en zou nu gaarne een groote naamplaat aan mijn huis willen hebben.“

Nu zou ik wel willen weten, welke voorschriften daaromtrent bestaan; hoe groot die plaat namelijk zijn mag en of ze des avonds verlicht mag worden.“

„Neem mij niet kwalijk, professor,“ zei Baxter, „daaromtrent mag ik u geen advies geven, daarvoor bent u aan het verkeerde adres.“

Voor zulke dingen moet u zich tot mijn collega, hoofd-inspecteur Dixing wenden. Ik heb alleen met misdadigers te doen. Hij is voor handel- en verkeerswezen.“

De professor stond op en zei:

„Dan vraag ik u wel excuus.“

Inspecteur Baxter zat als op heete kolen.

Hij begreep, dat hij de gelegenheid nu moest waarnemen en den professor niet moest laten vertrekken. De man moest hem helpen.

„Uw komst is mij echter zeer aangenaam,“ zei de inspecteur. „Ik verzoek u, als u tijd hebt, mij nog eenige oogenblikken te woord te staan.“

„Wat verlangt u dan van mij?“ vroeg professor Burton, terwijl hij weer ging zitten.

„Ik zou gaarne uw raad willen inwinnen,“ mijnheer de professor,“ zei Baxter aarzelend.

„Daartoe ben ik gaarne bereid,“ antwoordde professor James Burton, terwijl hij op zijn horloge keek. „Maar ik moet u er opmerkzaam opmaken, dat, als u mij als professor wilt raadplegen, ik voor iedere minuut een half pond sterling in rekening breng.“

„Ik ben gaarne bereid, u dat te betalen," zei de hoofd-inspecteur.

Ofschoon hem zulk een hoog honorarium zeer duur toescheen, ging Baxter toch voor den professor staan en vroeg hem:

„Ziet u de puist op mijn neus?"

Professor Burton begon te lachen en zei:

„Wat denkt u wel van mij, mijnheer, ik ben wel bijziende, maar niet blind, ofschoon ik geloof, dat wanneer ik blind geweest ware, ik toch zou weten, dat gij deze ontzettende verhooging op uw neus hebt. Ik zou het geroken hebben. Ja, zeker, niet in de figuurlijke, maar zelfs in de letterlijke beteekenis van het woord. Die puist stinkt. Ik rook het reeds vóór ik hier binnenkwam."

„Dat is verschrikkelijk," kermde Baxter.

„Dat is het ook," erkende de professor.

„Wat kan ik daartegen doen?" vroeg Baxter angstig.

„Dat is een moeilijk geval. U moet u onder mijn behandeling stellen," luidde het antwoord.

„Hoe lang kan dat duren?"

„Als u in mijn kliniek behandeld wilt worden en daar eenige dagen mijn voorschriften wilt opvolgen, dan kan ik u van de puist afhelpen en een groote verbetering aanbrengen in uw gelaat."

„Is dat inderdaad het geval?" vroeg Baxter met twijfel in zijn stem.

De professor keek, alsof hij beleedigd was en zei:

„Als u aan mijn kunst twijfelt, dan is het overbodig, dat wij er verder over spreken; dan groet ik u, inspecteur."

Inspecteur Baxter echter hield den professor bij de panden van zijn jas vast en riep uit:

„Nee, nee, ik verzoek u hier te blijven, waarde professor. Ik heb het zoo niet gemeend; integendeel, ik stel volkomen vertrouwen in uw kunst."

„En ik meen toch ook, dat u dat wel moegt hebben sir," zei professor Burton, „want u weet, dat de koning het volste vertrouwen in mij heeft".

„Ik verzoek u, weer plaats te nemen," verzocht Baxter.

Professor James Burton ging weer zitten en de hoofd-inspecteur eveneens.

De professor wees nu naar zijn kaartje, dat op tafel lag en zei:

„Laten wij afspreken, dat u morgen in het spreekuur bij mij komt."

Baxter wierp een vluchtigen blik op het kaartje en antwoordde:

„Zou ik niet nog hedenavond in het spreek-

uur bij u kunnen komen? Er ligt mij zeer veel aan gelegen om er zoo spoedig mogelijk, overeenkomstig den wensch van den koning, weer knap uit te zien. Ik heb nog twee dagen tijd, dan moet ik bij de ontvangst der vorsten die bij gelegenheid van het huwelijk van den hertog van York naar Londen komen, tegenwoordig zijn".

„Goed," zei de professor. „Kom dan hedenavond bij mij; het zal goed zijn, dat u eenige dagen verlof neemt".

„Dat zal ik doen", zei Baxter, „ik kom dus beslist van middag om vier uur bij u."

De professor stond op, keek op zijn horloge en zei:

„Het consult heeft twaalf minuten geduurd, u bent mij dus zes pond sterling schuldig; wees zoo goed, mij die te betalen".

De inspecteur van politie haalde zijn portefeuille te voorschijn en legde het bedrag op tafel, waarbij hij de gedachte niet onderdruken kon, dat de professor waarschijnlijk gedurende zijn practijk heel wat kwade postjes had gehad, daar hij zoo boter bij de visch verlangde.

De professor stak de goudstukken onverschillig in zijn vestzak, nam zijn hoed en groette.

Toen hij reeds bij de deur was, vroeg Baxter nog:

„Wees zoo goed, mij te zeggen, hoeveel de kuur kost".

„Het is goed, dat u mij dat vraagt", antwoordde de professor. „Een kuur van twee dagen, met volledig pension er bij, bedraagt in mijn kliniek twee honderd pond sterling per dag. De kosten moeten vooruit betaald worden".

In weerwil van deze hoge kosten was de hoofd-inspecteur nog blij, dat hij eindelijk geholpen zou worden.

„Ik zal het geld meebrengen, professor," zei hij, „het verlof wordt mij wel toegestaan en om vier uur zal ik bij u zijn".

Daarop nam de schoonheidsapostel afscheid. Nauwelijks was de deur achter den professor gesloten of Baxter begon te dansen van vreugde.

Hij maakte daarbij zooveel kabaal, dat de „vloot" verschrikt het hoofd door de deur stak en ru waarlijk geloofde, dat zijn chef totaal gek geworden was.

„Ik geloof, dat hij zich over zijn puist amuseert," dacht de „vloot" en riep luidkeels:

„Wat is er toch gaande, inspecteur?"
Maar de geweldige van Scotland Yard sloeg

geen acht op zijn secretaris, en zong het hoogste lied uit.

„Als de Mei komt dan worden alle boomen
[groen;
Als de Mei komt bloeien alle boomen!”

„En jouw neus ook”, voegde de „vloo” er mompelend bij en ging het vertrek binnen.

Nauwelijks had Baxter hem gezien, of hij pakte hem beet en dwong hem om mee te dansen.

„Nu word ik ook nog gek”, dacht de „vloo”. Hij moest wel mee dansen, want anders had de inspecteur hem zeker telken keere op zijn eksteroogen getrapt.

Terwijl beiden door het bureau dansten, werd er op de deur geklopt, maar van wege het lever, dat beiden maakten, door het luide gezang van Baxter en het geschuifel van beider voeten, hoorden zij dat niet en bleven als een paar bezetenen doordansen.

De deur werd nu geopend en er kwam een secretaris van den hofmaarschalk binnen.

Deze keek verbaasd naar de beide dansende politie-ambtenaren en dacht:

„Het schijnt hier heel gemoedelijk toe te gaan”.

Maar toen hij hoorde, dat de inspecteur begon te roepen:

„Hoera! Ik raak mijn puist kwijt, ik raak mijn puist kwijt!” toen sloeg de secretaris de deur weer dicht en zei tot de aanwezige agenten in het voorvertrek:

„Mannen, ik geloof dat de hoofd-inspecteur en een der ambtenaren gek zijn geworden”.

„Och”, antwoordde een der agenten, „van een der twee zijn wij dat wel gewend. Maar de andere — de „vloo” — heeft tot nu toe nog altijd zijn verstand gehad.”

„Wat doen zij daar dan?” vroeg de secretaris.

„Zij doen daar in het geheel niets”, antwoordde de agent.

„Als de inspecteur een krankzinnige lui heeft, dan kan niemand daar iets aan doen.”

„Maar ik heb iets gewichtigs met hen te bespreken”, zei de secretaris ongeduldig. „Ga naar hen toe en tracht hen tot bedaren te brengen, opdat ik mij van mijn opdracht kan kwijten”.

De agent voldeed daaraan, sloeg met de vuist tegen de deur om zich te doen hooren en ging naar binnen.

De „vloo” kon al niet meer. Inspecteur Baxter sleepte hem als een zak zand mede.

„Wat moet jij hier?” riep Baxter tot den agent.

„Iemand aandienen, inspecteur”.

„Stoor mij niet; je ziet toch wel, dat ik wat te doen heb”, riep hij vroolijk.

„Houd nu eindelijk toch eens op”, riep de „vloo” en gaf zijn chef zoo'n stomp tegen de borst, dat de hoofd-inspecteur achteruit tuimelde en in een stoel viel. „Dat kan zelfs een olifant niet uithouden”.

„Het is mij allemaal onverschillig”, riep Baxter. „De hoofdzaak is, dat ik mijn puist kwijt raak”.

„Maar daarom behoeft u iemand niet dood te laten dansen!” hijgde Marholm. „Het was al genoeg geweest als u mij dat gezegd had, zonder dat ik mee moest dansen”.

„Zeg eens, wat is er toch?” vroeg Baxter thans den agent, die nog steeds wachtte.

„Een secretaris van den hofmaarschalk wenscht u te spreken, inspecteur.”

Dat werkte als een koudwaterstraal. Baxter trok zijn uniform recht en zei tot de „vloo”:

„Maak dat je hier weg komt!”

Tot den agent zei hij:

„Laat dien heer binnenkomen.”

Hij vermoedde niet, dat de secretaris zijn dwaze aanstellerij had gezien.

Met een onverschillig gezicht keek de binnentredende den hoofd-inspecteur aan en zei:

„Ik heb een opdracht van den Koning voor u — Zijne Majesteit heeft uw portret gezien — en gelast u — als uw gezicht er waarlijk zoo uitziet als de teekening doet vermoeden, — u niet te vertoonen bij de aanstaande feestelijkheden.

„De koning vindt dat wij met u niet met goed fatsoen voor den dag kunnen komen. Alleen wist hij niet of de krant misschien overdreef, daarom zond hij mij, om eens te gaan kijken.

„En nu zie ik wel — dat het portret goed getroffen is, en de teekening volstrekt niet overdreven. Ik zal het Zijne Majesteit mededeelen. U bent in het bezit van een grandiozen neus! Voor gewone menschen zou men er twee uit kunnen maken.”

Het was Baxter, alsof hij bij deze woorden door den grond zonk. Hij antwoordde:

„Stel u gerust en wees zoo goed aan Zijne Majesteit mede te deelen, dat ik mij onder behandeling gesteld heb van den professor, die door Zijne Majesteit naar hier beroepen is en dat ik binnen twee dagen de puist kwijt ben en weer een knap man zal zijn.”

De secretaris keek den hoofd-inspecteur scherp aan, onderdrukte een lachje en zei:

„Laat ons het beste er van hopen. Het is een moeilijke zaak. Ik heb een vriend gehad, die ook zoo'n ding op den neus had. Die heeft de puist door een onsoliede leven gekregen.

„U zult ook wel — niet?”

Baxter sloeg met zijn hand op de borst en zei:

„Ge vergist u, mijnheer de secretaris. Er is niemand in Londen, die zoo solide leeft als ik.

„Die puist moet een andere oorzaak hebben.”

„Ja, ja, dat kan ook wel zijn,” bekende de hofbeambte. „U hebt immers ook iederen dag met menschen uit den laagsten stand te doen. Het is waarschijnlijk infectie. Ik zal alles aan Zijne Majesteit mededeelen. Ik wensch u het

beste. Maar, zoo als gezegd — u moogt zóó niet verschijnen — u zoudt in ongenade kunnen vallen.”

Na deze woorden vertrok de secretaris en nauwelijks was hij vertrokken of Baxter vroeg en ontving het gevraagde verlof, ten einde zich onder behandeling van professor James Burton te stellen.

Toen de „vloot” het verlof las en nadat Baxter vertrokken was, begon hij, nu uit eigen beweging te dansen.

Ook de agenten namen aan dezen dans deel, toen zij hoorden, dat Baxter zich gedurende twee dagen en nachten niet op het hoofdbureau van politie zou vertoonen, omdat hij de puist op zijn neus wilde laten verwijderen!

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De uitwerking van de kuur.

Stipt op den vastgestelden tijd kwam hoofdinspecteur Baxter in de woning van den schoonheidsprofessor en vermoedde allerm minst, dat hij zich daardoor onmiddellijk in het hol van zijn doodsvijand, den door hem als een kostbaar kleinood gezochten John Raffles begaf.

Een deftige bediende, die door Charly Brand werd voorgesteld, ontving hem en bracht hem naar de wachtkamer.

Een rij dames, die aangelokt door de naamplaat, welke Raffles had laten aanbrengen, gekomen waren, wachtten reeds.

Het duurde wel een half uur, vóórdat Baxter aan de beurt kwam.

Hij had gedurende het wachten ruimschoots den tijd om de dames, die in het vertrek aanwezig waren, nauwkeurig te bekijken en constateerde, dat het oude, leelijke vrouwen waren, die echter, te oordeelen naar haar juweelen, zeer rijk moesten zijn.

Toen Baxter in de spreekkamer van Raffles werd gelaten, ontving deze hem beleefd, en zei tot hem:

„O — bent u daar, mijnheer de hoofdinspecteur? Ik heb reeds een kamer voor u in orde laten maken en wij kunnen straks dadelijk met de kuur beginnen. Vooreerst moet ik u echter om eenige mededeelingen verzoeken omtrent uw verleden.”

Hij wees Baxter een stoel aan, waarop deze met een heimelijk angstgevoel plaats nam, omdat de stoel zeer veel overeenkomst had met den operatiestoel van een tandarts.

„Vooreerst,” ging de professor voort, „moet u mij zonder achterhoudendheid eens vertellen, waarmede ge uw ledigen tijd doorbrengt. Leeft u wel solide?”

Baxter bedacht zich een oogenblik en antwoordde toen:

„Ik leef volstrekt niet minder solide dan andere mannen.”

„Dat is geen antwoord op mijn vraag,” zei de professor gestreng. „Als gij wilt, dat ik u genezen zal, dan moet gij mij volkomen vertrouwen en alles mede deelen, wat ik weten wil. Dat is noodzakelijk.

„Wat andere mannen doen, gaat mij volstrekt niet aan, dat is trouwens heel verschillend. De een gaat elken nacht uit en vindt toch, dat hij aanspraak heeft op den eernaam van fatsoenlijk man en de ander, die ééns of tweemaal per jaar bij gelegenheid van een feest eens uitgaat en wat laat thuis komt, vindt zich zelf een smerige zwabber.

„Daar is dus geen pijn op te trekken. Ik moet van u precies weten hoe gij leeft en hebt mij te antwoorden. Ik vraag u nu:

„Hebt u vele liefdesbetrekkingen?”

„Nu ja,” zei Baxter. „Hier en daar heb ik er een.”

„Ziet ge,” zei Raffles, alias professor Burton, „dan hebben wij reeds de oorzaak, waaraan ge de puist op uw neus te danken hebt. U gaat te veel met vrouwen van verdachte zeden om.

Uw puist is namelijk een liefdespuist!” —

„Meent u dat inderdaad, professor, dat deze puist zijn oorsprong in de liefde vindt?” vroeg Baxter benauwd.

„Ja,” antwoordde Raffles met vaste stem. „De uitwas, die ge aan den neus hebt, is een liefdespuist. Er zitten liefdesbacteriën in.”

„Dat is vreeselijk,” steunde Baxter, wien reeds het angstzweet van het voorhoofd liep; „wat kan ik daar tegen doen?”

„Ik zal u een draad door de puist trekken, opdat de zich daarin bevindende vloeistof, die met bacteriën gevuld is, er uitloopt.”

„Om 's Hemels wil,” steunde Baxter; „u wilt mij toch niet opereeren?”

„Als ge weer een knap man wilt worden, dan moet ge een onbepaald vertrouwen in mij stellen. De operatie, die ik verrichten moet, is echter geheel pijnloos,” zei Burton.

„Maar,” zei Baxter met smeekende stem,

„is het dan niet mogelijk, dat u die puist verwijdert, zonder er een draad doorheen te trekken?”

„Zeker is dat mogelijk. Maar dat kost 50 pon extra.”

„Ook daartoe ben ik gaarne bereid, want ik ben bang voor operaties!”

„All right,” zei Raffles. „Ge moet thans het honorarium betalen, dat ik bedongen heb en dan zal ik met de kuur beginnen.”

Baxter haalde zijn portefeuille te voorschijn en betaalde.

Hij had zich voor dit doel een extra voorschot op zijn salaris laten geven.

Nadat Raffles het geld opgestoken had, zei hij:

„Nu moet ik uw gezicht met een zalf insmeren, die er tot morgen vroeg op moet blijven zitten. Buitendien moogt u geen alcohol meer drinken en twee dagen zéér eenvoudig leven. Het beste is een streng dieet, een soort hongerkuur.”

„Ik ben tot alles bereid,” zei Baxter. „De hoofdzaak, professor, is, dat ik als een knap man weer uit uw inrichting wegga.”

„Daarvoor sta ik u borg,” verzekerde de prof.

Raffles, alias professor Burton, nam nu een groote flesch die op tafel stond en zei tot Baxter:

„Leg uw hoofd achterover, ik moet u insmeeren.”

De professor was spoedig gereed en Baxter had nu een gezicht, dat glom van vet.

„Dat goed ruikt als levertraan,” zei hij.

„U hebt geen ongelijk. Het lijkt op levertraan. Deze vloeistof maakt de huid zacht en is een der beste schoonheidsmiddelen, die ik ken.”

„Maar het ruikt en smaakt afschuwelijk.”

„U hoeft er immers niet aan te likken,” antwoordde Raffles en gaf Baxter met een handbeweging te verstaan, dat hij zich oprichten kon.

De patient stond op en volgde nu den schoonheidsprofessor naar een klein vertrek, waarin slechts een ledikant en waschtafel stonden.

„Zoo, ga nu in bed liggen en blijf daar tot dat ik u wek. Dan moet ik u masseeren en dan begint tevens het tweede gedeelte van de kuur.”

Baxter ontkleedde zich en toen hii goed en wel te bed lag, sloot Raffles de deur dicht en ging naar Charly Brand, die in de spreekkamer zat en zijn buik vasthield van lachen.

„Allemachtig, Edward", riep Brand, „ik had nooit gedacht, dat het je nog eens gelukken zou, inspecteur Baxter zóó in te zeepen en hem in je eigen woning op te sluiten.

„Als de Londensche journalisten dat hooren, dan zal het zeker een grapje geven."

„Dat moet ook. De grap zal nog veel mooier worden, want ik heb mij voorgenomen, dien gek eens flink de les te lezen en het hem eens en voor altijd duidelijk te maken, dat niet het knappe gezicht de waarde van den man uitmaakt, maar wel datgene, wat hij presteert.

Deze hoofd-inspecteur van politie bezit geen enkele uitnemende hoedanigheid. Ik zou er overigens plezier in hebben", ging Raffles voort, terwijl hij een sigaret opstak, „als ik de gala-uniform van den inspecteur, die hij ter eere der festiviteiten moet aantrekken, thans verwisselen kon met mijn burgerkleeven.

Ik zou die uniform dan aantrekken en mij uitgeven voor den hoofd-inspecteur van politie.

Maar laat ons nu naar den schouwburg gaan, dat hebben we waarachtig wel verdiend en Baxter past wel op het huis. Gelukkig, dat hij wegens zijn dieet voorloopig niets noodig heeft!"

Den volgenden ochtend, toen Raffles in de kamer van den inspecteur kwam, sliep deze nog zoo vast als een marmot.

Toen Raffles hem wekte, dacht Baxter dat Eulalia Quickebuik voor het bed stond, om hem te wekken.

Hij herkende Raffles, daar hij slaapdronken was, niet en riep:

„Jij oud, dom wijf — Iersche vogelverschrikster — het is immers nog geen negen uur",

„Jawel", antwoordde Raffles, „het is negen uur — en hier staat niet Eulalia, maar ik: professor James Burton."

„Wie?" riep Baxter en trachtte zich de levertraan uit de oogen te wisschen.

Raffles herhaalde nogmaals:

„Ik ben het, professor James Burton".

Nu ging Baxter een licht op en begreep hij, waar hij zich bevond.

„Neem mij niet kwalijk, professor, dat ik u met mijn huishoudster verward heb," zei hij. „Maar ik droomde juist, dat zij mij wekken wilde."

„Droomen zijn bedrog", zei Raffles. „Ik verzoek u om nu op te staan en een bad te nemen".

„Is dat noodig?" vroeg Baxter, want van

water was hij steeds afkeerig geweest en om zijn dorst te lesschen, had hij het immers niet noodig. Daarvoor bestonden er allerlei soorten van alcoholische dranken en om zich te wasschen, was een kom voldoende; hij had geen badkuip voor het water noodig. In de laatste tien jaren had hij geen bad meer genomen.

„Jawel", beweerde Raffles, „een man, die knap wil zijn, moet vooral baden. Mijn bediende heeft het bad reeds voor u gereed gemaakt. Sta dus op, en begeef u naar de badkamer."

„Is het water lekker warm?" vroeg Baxter.

„Neen, het water is koud", luidde het antwoord.

„Om 's hemels wil", steunde Baxter. „Ik heb nog nooit een koud bad genomen. Ik zal mij een verkoudheid op den hals halen."

Doch professor Burton was onverbiddelijk.

„Een verkoudheid is niet zoo erg, als wanneer ge geen bad wilt nemen! En nu, vooruit! Mijn tijd is kostbaar".

Er bleef den inspecteur nu niets anders over, dan in het bad te stappen. En toen hij in de badkuip zat, begon Charly Brand met een flinken borstel en groene zeep het tienjarige vuil, dat zich op den inspecteur verzameld had, af te schrobben.

Brand ging daarbij nu juist niet zeer zachtzinnig te werk, en stompte Baxter nu en dan nog al eens gevoelig met den borstel tegen de ribben, hetgeen den hoofd-inspecteur, die als een kleinzeerig man bekend stond, kreten van pijn ontlokte.

Brand stoorde zich daaraan echter niet en boende net zoo lang, tot Baxter zoo rood zag als een gekookte kreeft.

Nadat het reinigingsproces van den inspecteur voorbij was, kreeg hij ten overvloede nog eenige douches.

Eindelijk lag hij, zindelijk gewasschen, weer te bed en bemerkte nu dat hij vreeselijken honger had.

Vertrouwelijk wendde hij zich tot Charly Brand en zei:

„Zeg eens, mijn beste vriend, kan ik een flinke biefstuk krijgen?"

„Dat moet ge den professor vragen", antwoordde Brand.

Op dit oogenblik kwam Raffles binnen met een schotel gestoofde pruimen en een andere met appelmoes.

Baxter verdraaide de oogen, toen hij deze beide schotels met compôte zag, en meende,

dat hij zijn ooren niet vertrouwen kon, toen de schoonheidsprofessor tot hem zei:

„Nu moet u eerst de appelmoes eten en dan daarna den schotel met gestoofde pruimen”.

„Om 's Hemels wil,” steunde Baxter, „behoort dat ook al bij de kuur?”

„Dat behoort ook al bij de kuur!” zei Raffles vol ernst.

„Doch ik bid u”, beproefde Baxter nog eenmaal, „is het niet genoeg, dat u mij reeds behoorlijk gereinigd hebt?”

„Nee”, zei Raffles. „Dat was alleen uitwendig. Maar nu begint de inwendige reiniging. En wees zoo goed wat voort te maken, want mijn tijd kost geld.”

Brand was genoodzaakt zoo spoedig mogelijk het vertrek te verlaten, want het kostte hem moeite om niet in lachen uit te barsten. Hij zag echter nog, hoe Baxter met een reuzenlepel de schotels met compôte verorberde.

Raffles bleef met gekruiste armen en ernstigen blik voor zijn patiënt staan, en toen deze eindelijk de beide schotels geledigd had, zei hij:

„Indien u nu nog eetlust hebt, zeg het mij dan, mijn beste inspecteur. U zult bij mij geen honger lijden. Dan zal ik u nog eenige schotels met compôte laten brengen.”

Baxter had alleen nog de kracht om met zijn handen zijn kwelduivel te kennen te geven, dat hij geen compôte meer wenschte. Hij voelde het in zijn lichaam reeds zoodanig roeren, alsof er zich verscheidene levende palingen in bevonden.

Nauwelijks had Raffles hem verlaten, toen Baxter plotseling uit het bed sprong en haastig de kamer verliet.

Hij hield daarbij zijn eene hand op zijn buik en de andere op dat gedeelte van den rug, waar dit lichaamsdeel van naam verandert en rende, terwijl zijn oogen bijna uit zijn hoofd puilde en hij allerlei onmenselijke kreten uitstiet de gang door naar een deur, waarachter zich een inrichting bevond, waarvan hij zich den vorigen avond reeds overtuigd had.

Achter deze deur hoorde men hem nog allerlei dwaze geluiden maken.

Raffles en Brand zaten gedurende dien tijd in de spreekkamer, rookten sigaretten en verheugden er zich over, toen zij wel twintig maal achter elkander de deur van het vertrek, waar de inspecteur zich bevond, hoorden open en dicht doen.

„Men zou het nauwelijks gelooven, hoe hard hij kan loopen,” lachte Brand.

„Ja, ja,” zei Raffles. „Je kunt nog wel eens naar hem toe gaan en hem vragen, of hij al weer honger heeft. En dan kun je er bijvoegen, dat hij nu iets anders krijgt.”

Na verloop van een half uur begaf Brand zich naar den steunenden inspecteur van politie en zei:

„De professor laat vragen, of u soms trek in iets anders hebt?”

„O, hemel, o, hemel,” jammerde Baxter, die een groenachtige kleur op het gelaat had. „Honger heb ik wel, doch breng mij om 's hemelswil geen appelmoes of iets dergelijks. — Ik geloof, ik vrees, dat ik daar ergen last van heb” —

Brand ging naar Raffles en vertelde hem, wat Baxter gezegd had. Daarop verdween Raffles met een ernstig gezicht naar de keuken en ging na eenige minuten bij den hoofdinspecteur van politie binnen.

Nauwelijks had Baxter den schoonheidsprofessor aangezien en bemerkt dat hij in iedere hand een schotel met dikke melk had, of hij riep met door angst verdraaide oogen:

„Dat is een paardenmiddel, professor, dat kan niemand uithouden. Als ik nu deze dikke melk ook nog moet eten, dan sterf ik.”

„Ge vergist u,” zei Raffles. „Alle kwade sappen, die ge bij u hebt, worden door mijn kuur verwijderd. Doch wanneer het u niet mogelijk is om meer te eten, dan zal ik nu met masseeren beginnen.”

„Nee, nee, ik dank u, ik wil niet meer eten. Doch wanneer u mij masseert, wees dan zoo goed zeer voorzichtig te zijn — ik gevoel mij zeer uitgeput.”

„Daarom bent u toch juist hier,” zei de professor. „Bij u thuis hadt ge een dergelijke kuur niet kunnen ondergaan. Neem nu nog eens de flesch met deze olie, en smeer u daar zelf mee in.”

Bij deze woorden overhandigde Raffles hem de flesch, welke hij de eerste maal gebruikt had en die inderdaad niets anders dan levertraan bevatte.

Baxter gehoorzaamde als een Pruisische rekrut.

Nadat hij zich ingesmeerd had, begon Raffles hem te masseeren en met de vuisten te bewerken, zoodat Baxter moord en brand schreeuwde, terwijl het baantje voor Raffles een weldaad was. — Nadat Baxter bont en blauw geknepen was, zei zijn kwelgeest:

„Vanavond krijgt ge een biefstuk en daarna zal ik u het schoonheidsmasker voordoen.”

„Wat wilt ge mij voordoen?" vroeg Baxter uitgeput.

„Het schoonheidsmasker," antwoordde de professor kalm.

„Mag ik weten, wat dat is?"

„Neen," zei Raffles. „Dat is mijn geheim. Doch stel u gerust. Het is een licht voorwerp van emaille, dat ge eenige dagen op uw gezicht moet dragen, totdat het van zelf afvalt.

Opdat ge volkomen gerust kunt zijn, deel ik u mede, dat het een fijne zalf is, waarin zich mijn geneeskruiden bevinden, en dat u een bijzonder knap en mannelijk uiterlijk zal verleen.

De hoogstgeplaatste heeren maken van dit masker gebruik."

„Ja, maar professor, kan ik met dit masker op mijn gelaat de vorstelijke personen ontvangen?" vroeg Baxter.

„Natuurlijk," zei Raffles. „Ieder zal over uw knap uiterlijk verbaasd staan. —

„Niemand bemerkt er iets van, gij voelt het slechts alleen.

„Ge zult er als een bloeiende, jonge Adonis uitzien, en ieder zal zich er over verbazen."

„En de liefdespuist?" vroeg Baxter.

„De liefdespuist wordt door het masker zoodanig bedekt, dat er niets meer van te zien is."

„Krijg ik dan een heel dikke neus?"

„Neen, mijnheer de inspecteur; ik zal u zóó behandelen dat uw neus een Griekschen vorm krijgt."

Met een vreeselijken honger viel inspecteur Baxter des avonds op de hem gebrachte biefstuk aan.

Nog nooit had een maaltijd hem zóó lekker gemaakt.

Spoedig kwam de professor nu met een grooten schotel in de hand, waarin zich een karmozijn-roode substantie bevond en begon dit den inspecteur op het gezicht te smeren.

Raffles had meer dan een half uur noodig om het gezicht van den inspecteur te bewerken.

De zalf, die hij daarvoor gebruikte, bestond uit gips, leem en olie. Na eenige minuten werd dat droog en was niet gemakkelijk weer te verwijderen.

Inspecteur Baxter kreeg door dit masker een allesbehalve liefelijk gezicht.

Hij zelf kon het werk van den professor echter niet beoordeelen, omdat er geen spiegel in het vertrek hing.

Toen hij te bed lag, zei Raffles tot hem:

„Raak in 's Hemelsnaam uw gezicht niet

met de vingers aan, anders zou uw huid onder het masker kunnen openspringen en dan zou uw gezicht een leelijk litteken behouden."

„Neen, neen," zei Baxter. „Ik moest wel een gek zijn, wanneer ik het masker betastte!

„Maar nu verzoek ik u om mij morgen vroegtijdig te wekken, want ik moet om acht uur aan het station zijn omdat dan de Sjah van Perzië aankomt. Daar moet ik bij zijn!"

„Dat zal ik niet vergeten. Maak u maar niet ongerust," zei Raffles en verliet zijn patient.

Den volgenden morgen om zeven uur wekte Raffles den inspecteur en nadat deze iets gebruikt had, zei hij:

„Ik kan mijn gezicht haast niet bewegen."

„Dat is ook niet noodig", antwoordde Raffles. „Ge moogt het ook niet bewegen.

„Uw gezicht wordt daardoor des te mooier. Kleed u nu aan, want het is hoog tijd om naar het station te gaan".

„Kan ik niet eerst in een spiegel zien?" vroeg Baxter, die zijn haar in orde wilde brengen.

„Dat zou gevaarlijk zijn", antwoordde de professor, „want u zoudt de kans loopen, dat uw gezicht misvormd werd en dat zou altijd zoo blijven. Wees dus vooral voorzichtig, mijnheer de inspecteur.

„Kijk niet in een spiegel en verwonder u er niet over, wanneer de menschen u verbaasd aankijken, want dat is alleen omdat zij nog nooit zoo'n knap man hebben gezien."

„Zie ik er dan inderdaad zoo knap uit?" vroeg Baxter verheugd.

„Ja", antwoordde Raffles „U ziet er zóó interessant uit, dat ik, als u een vrouw waart, verliefd op u zou worden".

Hij begeleidde Baxter tot aan een gesloten auto, gelastte den chauffeur om naar het Victoria-station te rijden en ging daarna met Charly Brand tot aan den hoek der straat, waar hij eveneens een auto nam en naar het Victoria-station reed.

Daar was alles voor de ontvangst van de hooge gasten in gereedheid.

Het geheele perron was schoongemaakt en aangeveegd. Slechts een klein aantal burgers waren toegelaten tot bij de plek, waar de treinen zouden stilhouden, terwijl een compagnie Koninklijke Grenadiers in de schilderachtige uniform van zwarte broek met roode bies, roode tuniek en reusachtige beerenmuts, stond opgesteld.

Raffles en Brand kwamen zoowat gelijk met Baxter op het perron aan, waar juist een

trein binnenstoomde, welke de eerste Koninklijke gasten bracht. Het was de Sjah van Perzië met gevolg.

Niet zoodra was Baxter op het perron en zag hij den trein stilhouden, of hij haastte zich naar voren, om daar bij de ontvangst tegenwoordig te zijn.

Het eerste vermoeden, dat er iets niet met hem in orde was, kreeg hij toen hij zag dat de bevelvoerende luitenant van de eerecompagnie der Koninklijke Grenadiers, zich omdedde, zoodra hij hem zag.

Ook sommige manschappen moesten, niet-tegenstaande zij in de houding stonden van het: Presenteer 't geweer! lachen, terwijl uit het handjevol publiek, zoodra men Baxter in de gaten kreeg, een soort gejoel opging.

Baxter dacht eerst, dat hij door zijn knap en flink voorkomen een algemeen opzien baarde.

Maar eerst toen de menschen van het lachen de tranen over de wangen liepen, kreeg hij het vermoeden, dat er iets met hem niet in den haak was.

Hij keek in een der groote vensterruiten van een waggon en bleef als een zoutpilaar staan, toen hij zijn beeltenis daarin zag; maar toen liep hij onmiddellijk als een krankzinnige weg, sprong in een stationeerende auto en reed naar het hoofdbureau van politie.

Hij had echter niet kunnen beletten, dat eenige journalisten hem kiekten om de beeltenis van den hoofd-inspecteur te kunnen bewaren.

De „vlooi“, die juist de ochtendbladen las, dacht, dat er een spook binnenkwam.

Zonder zich om zijn secretaris te bekommeren, liep Baxter naar den spiegel en door het gezicht, dat hij nu te zien kreeg, werd hij zóó woedend, dat hij met zijn vuist den spiegel stuk sloeg.

Daarna viel hij op zijn stoel neer en steunde:

„Marholm — Marholm!“

„Wel, wat scheelt er aan, inspecteur?“ vroeg Marholm.

„Je ziet immers wel“, steunde Baxter verder, „dat ik een schoonheidskuur ondergaan heb!“

„Daar ziet u wèl naar uit; u bent niet te herkennen!“ zei de vlooi.

„O, mijn hemel, wat moet ik nu doen?“

„Dat is zéér eenvoudig“, antwoordde de „vlooi“. „Ik zal probeeren om met een mes dat vieze goedje van uw gezicht af te krabben“.

„Nee, dat zal niet gaan; haal maar een dokter“, verzocht Baxter.

Een half uur later was de dokter bij Baxter en probeerde om de harde substantie, door middel van allerlei instrumenten en preparaten, van het gezicht te verwijderen.

Na eenige uren was dit eindelijk gelukt; maar Baxter had daarbij het vel van het halve gezicht en tevens de puist verloren.

Hij zag er uit als iemand, die levend gevild was.

„U bent zeker bij den schoonheidsdokter geweest?“ vroeg de arts.

„Ja, ja“, steunde Baxter.

„En hebt de zoogenaamde schilkuur ondergaan?“

„Dat geloof ik wel, dokter“.

„Welnu“, zei de arts, „die man kent zijn vak goed. U kunt in verscheidene weken niet in het openbaar verschijnen“.

„Men heeft een misdaad aan mij begaan! Waar is Marholm?“ kermde Baxter.

„Ik ben hier“, zei de vlooi. „Wat wenscht u, inspecteur?“

„Neem dadelijk detectives mee en arresteer dien schoonheidsdokter.“

Op dit oogenblik kwam er een kruiersjongen binnen, die een brief bracht.

De „vlooi“ nam den brief aan, opende dien en las:

„Waarde heer hoofd-inspecteur van politie!

Ik hoop, dat u tevreden zult zijn over mijn bekwaamheden als schoonheidsdokter. Als u er eens weer behoefte aan gevoelt, om in- en uitwendig een reinigingskuur te ondergaan, dan kent u nu het recept: baden en pruimencompôte.

Gegroet van

JOHN RAFFLES,

alias professor James Burton.

Maar hoofd-inspecteur Baxter hoorde dit al niet meer, de pijn, de woede en de ergernis hadden hem in goede ernst doen flauw vallen.

Nu had Raffles eindelijk zijn doel bereikt. Geheel Londen, de Koning en het hof, allen lachten over de geniale streek van den Grootten Onbekende en meer nog om den armen hoofd-inspecteur, zijn slachtoffer.

Maar Raffles was naar Parijs vertrokken en kwam twee dagen later van daar als een Indisch vorst naar de hoffeesten te Londen.

Hij behoefde niet bevreesd te zijn voor zijn doodsvijand, hoofd-inspecteur Baxter, want die bleef tehuis met een verbonden gezicht en was niet in staat om dienst te doen.

Zoedoende kon Raffles ongehinderd de hoffeesten bijwonen.

Maar de couranten deelden alles mede, toen lord Lister hen de waarheid vertelde van de liefdespuist des inspecteurs.

Niet alleen gansch Londen hield zich den buik vast van het lachen over de streek van

Raffles, dien hij ter eere van den Koning had uitgehaald, maar ook de Koning zelf.

Hij zei tot zijn hovelingen, dat het hem inderdaad speet, dat lord Edward Lister, genaamd John Raffles, niet officieel aan het hof was verschenen; hij zou hem anders persoonlijk de hand hebben gedrukt.

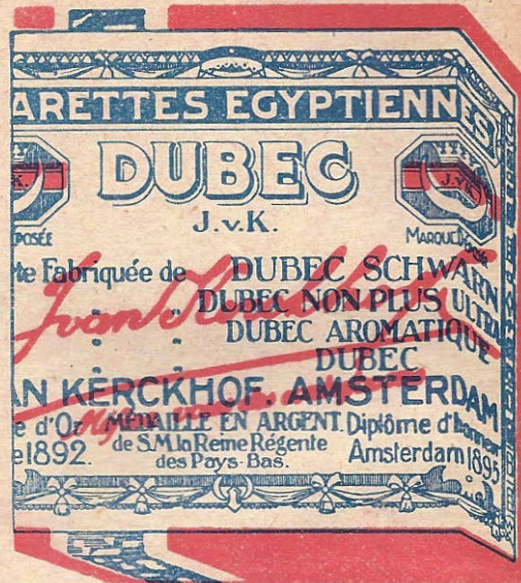
Hij had er geen flauw vermoeden van, dat hij dit in werkelijkheid gedaan had, toen hij zijn gast Sir William Sorindro, Radja van Indrabad had begroet.

De volgende aflevering (Nr. 601) zal bevatten:

De geheimzinnige Danseres.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885